

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ

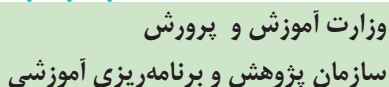
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

نگارش

پایه هفتم

دوره اول متوسطه

پدیدآورنده: سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی

مدیریت برنامه‌ریزی درسی و تألیف: دفتر تألیف کتاب‌های درسی عمومی و متوسطه نظری، شناسهٔ افزودهٔ برنامه‌ریزی و تألیف: مهدی آذرخیزن، علی پورامن، علیرضا چنگیزی، حاتم زندی، حسن ذوالفقاری، مرجان سجودی، زهرا سلطانی‌مطلق، بهیاد صدیق‌پور، شهناز عبادتی، بهمن قره‌داغی، حجت کجانی‌حصاری، جواد هدوند و ابراهیم هدوند میرزایی (اعضای شورای برنامه‌ریزی)

فریدون اکبری شلدرد، محمد دهریزی، معصومه نجفی‌پازکی (اعضای گروه تألیف) - ملاحات نجفی عرب و سعید فرمانی (ویراستار)

مدیریت آماده‌سازی هنری: اداره کل نظارت بر نشر و توزیع مواد آموزشی

شناسه افزوده آماده‌سازی: احمدرضا امینی (مدیر امور فنی و چاپ)، مجید ذاکری یونسی (مدیر هنری)، جواد صفری (طراح گرافیک، صفحه‌آرا و طراح جلد)، منوچهر درفشه، علیرضا ترکیبی (تصویرگر)، ابوالفضل بهرامی (عکاس)، کامران انصاری (طراح خط رایانه‌ای)، رعنا فرج زاده‌دروئی، پری ایلخانی‌زاده، فاطمه پزشکی، ناهید خیام‌پاشی، حمید ثابت کلاچاهی (امور آماده‌سازی)

نشانی سازمان: تهران: خیابان ایرانشهر شمالی، ساختمان شماره ۴ آموزش و پرورش (شهید موسوی)

تلفن: ۸۸۸۳۱۱۶۱-۹، دورنگار: ۸۸۳۰۹۲۶۶، کد پستی: ۱۵۸۴۷۴۷۳۵۹

وب‌گاه: www.chap.sch.ir و www.irtextbook.ir

ناشر: شرکت چاپ و نشر کتاب‌های درسی، ایران

تهران: کیلومتر ۱۷ جاده مخصوص کرج، خیابان ۶۱ (داروپخش)

تلفن: ۵ - ۴۴۹۸۵۱۶۱، دورنگار: ۴۴۹۸۵۱۶۰، صندوق پستی: ۳۷۵۱۵-۱۳۹

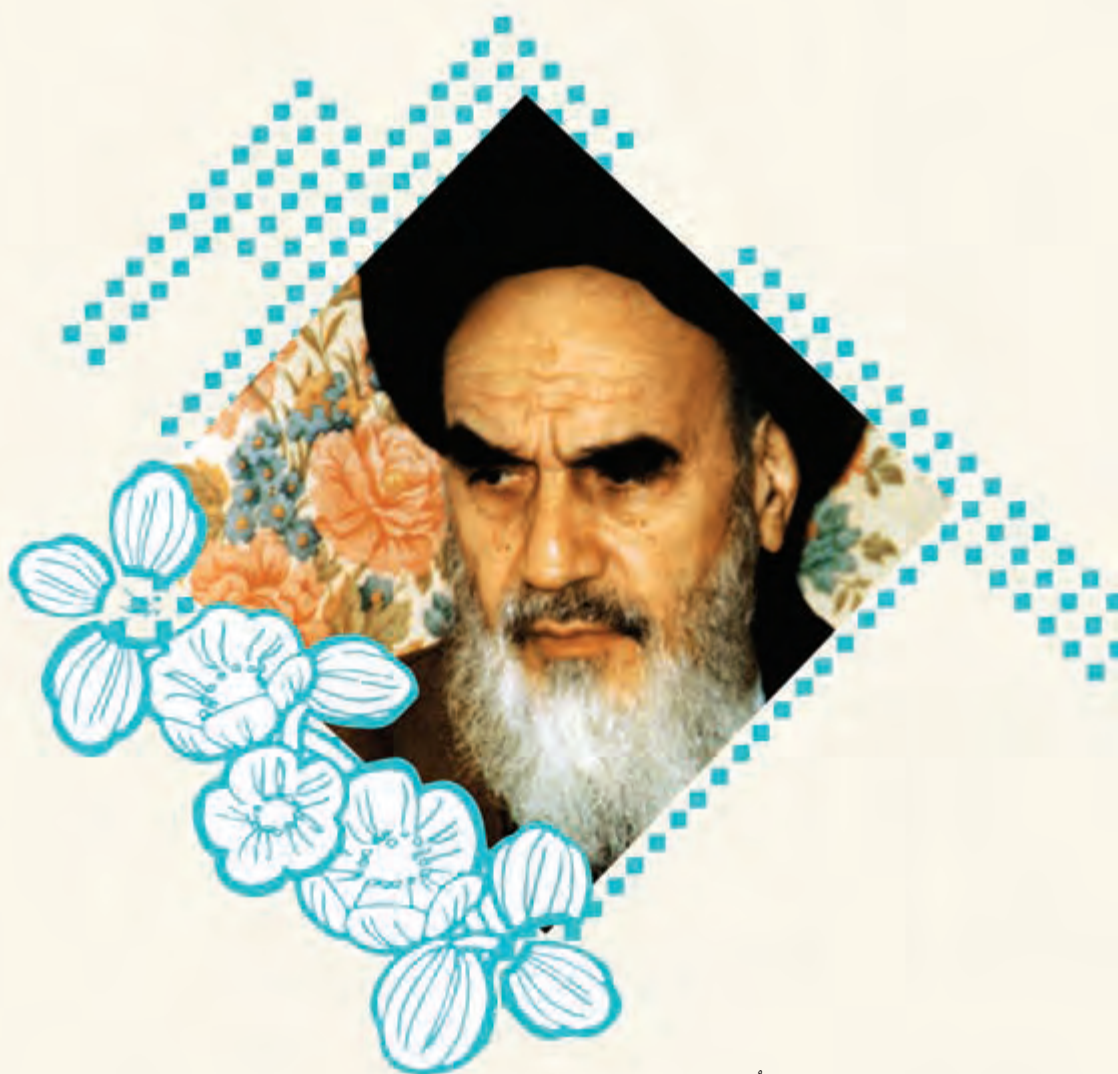
چاپ‌خانه: شرکت چاپ و نشر کتاب‌های درسی ایران «سهامی خاص»

سال انتشار و نوبت چاپ: چاپ دوازدهم، ۱۴۰۴

همه حقوق مادی و معنوی این کتاب متعلق به سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی وزارت آموزش و پرورش است و هر گونه استفاده از کتاب و اجزای آن به صورت چاپی و الکترونیکی و ارائه در پایگاه‌های مجازی، نمایش، اقتباس، تلخیص، تبدیل، ترجمه، عکس برداری، نقاشی، تهیه فیلم و تکثیر به هر شکل و نوع بدون کسب مجوز از این سازمان ممنوع است و متخلفان تحت پیگرد قانونی قرار می‌گیرند.

ISBN 978-964-05-3307-9 شابک ۹۷۸-۹۶۴-۰۵-۳۳۰۷-۹

«اُنس و الفت انسان با هنر و آثار هنری، شامل ادبیات، نقاشی و ...، برخاسته از حس زیبایی شناسی اوست. هنر آدمی را به شناخت سرچشمهٔ زیبایی ها فرامی خواند و روح سرکش او را به آرامش می رساند.»

امام خمینی (قُدَسِ سِرُّه)

فهرست

مقدمه | ۶

ستایش | ۱۲

درس اول: نقشه نوشتن | ۱۳

۱۹ | فعالیت‌های نگارشی

۲۲ | درست‌نویسی

۲۳ | تصویرنویسی

درس دوم: بخش‌های نوشته | ۲۵

۳۱ | فعالیت‌های نگارشی

۳۴ | درست‌نویسی

۳۵ | حکایت‌نگاری

درس سوم: طبقه‌بندی موضوع | ۳۷

۴۱ | فعالیت‌های نگارشی

۴۴ | درست‌نویسی

۴۵ | مثل‌نویسی

درس چهارم: کوچک‌تر کردن موضوع | ۴۷

۵۱ | فعالیت‌های نگارشی

۵۴ | درست‌نویسی

۵۵ | تصویرنویسی

فهرست

درس پنجم: بندهای بخش میانی (بدنه) | ۵۷

۶۲ | فعالیت های نگارشی

۶۵ | درست نویسی

۶۶ | حکایت نگاری

درس ششم: جمله موضوع | ۶۷

۷۱ | فعالیت های نگارشی

۷۵ | درست نویسی

۷۶ | مثل نویسی

درس هفتم: راهی برای نظم دادن به ذهن و نوشته | ۷۷

۸۲ | فعالیت های نگارشی

۸۵ | درست نویسی

۸۶ | تصویر نویسی

درس هشتم: روشی برای نوشتن درباره موضوع های ذهنی | ۸۷

۹۱ | فعالیت های نگارشی

۹۴ | درست نویسی

۹۵ | حکایت نگاری

نیایش | ۹۶

پیوست: شیوه نامه ارزش یابی | ۹۷

کتاب نامه | ۱۰۳

مقدمه

❏ سخنی با دبیران ارجمند

نوشتن در دنیای امروز، یکی از مهارت‌های بهتر زیستن و از توانایی‌های زبانی است که در کنار سه مهارت دیگر (گوش‌دادن، سخن‌گفتن و خواندن) می‌آید. گوش‌دادن و حرف‌زدن را از کودکی به‌طور تدریجی و طبیعی فرامی‌گیریم؛ خواندن را پس از حضور در مدرسه و آموزش و تمرین و تکرار، می‌آموزیم اما نوشتن بعد از آشنایی با الفبا آغاز می‌شود. به همین سبب، مهارت نوشتن را نتیجه و محصول خواندن می‌دانیم.

از دید صاحب‌نظران، توانایی بیان مقصود در قالب نوشته نیاز اولیه زندگی اجتماعی و مؤثرترین راه ارتباطی در جهان امروز و فضای رسانه‌های نوپدید است. این برنامه در پی پرورش چنین رویکردی در فضای آموزش عمومی است و پس از سال‌ها، اکنون با مطالعه تاریخ آموزشی گذشته و تجربه‌های جهانی در قلمرو آموزش نوشتن، محتوایی کاملاً ساختمند و علمی را پیش رو نهاده است.

هر کتاب، در حقیقت، تجربه‌ای از نوشتن را با خود به همراه دارد. خواندن دقیق کتاب‌های مناسب می‌تواند سرمشق درست‌اندیشی و آسان‌نویسی باشد. کتاب‌خوانی یکی از شگردها و شیوه‌های مناسب برای رشد اندیشه و افزودن بر توانایی‌های ذهن و زبان در نوشتن است. اگر کشاورز با کاشت و داشت به کشت خود یاری می‌رساند، نویسنده هم با خواندن، اندیشیدن و نوشتن به آفرینش نوباوه فکری خود دست می‌یابد؛ یعنی نوشتن فرزند خواندن است. هر چه بیشتر بخوانیم، توانایی‌های ذهن ما بیشتر نیرو می‌گیرد و کار نوشتن برای ما آسان‌تر می‌شود. خواندن یکی از مهارت‌های اساسی تقویت و توسعه ذهن است. ذهن آدم بی‌مطالعه به سرزمین بی‌حاصلی می‌ماند که در آن گیاهی سبز نمی‌شود.

سخن دیگر این‌که، خواست ما از خواندن تنها روخوانی متن نوشته‌ها نیست. از دید ما، هر چیزی که ذهن را به درنگ وادارد و فکر را به کار اندازد متن است و قابل خواندن و اندیشیدن است. به‌راستی، هر یک از رویدادها متنی است که ذهن ما را به خوانش و تفسیر فرامی‌خواند. هر تصویر و نگاره نقاشی و نگارگری یک متن است. هنگامی که موضوع نگارش ما یک تصویر، نقاشی یا یک صحنه از رویدادهای اجتماعی باشد، مانند یک نوشته یا داستان، نخست بر همه اجزا و نقش‌ها و رنگ‌ها و پیکره آن خیره می‌شویم؛ سپس درباره نقش عناصر آن، گفت‌وگو و تأمل می‌کنیم و آن‌چه به ذهنمان می‌آید می‌نویسیم.

در آموزش محتوای این کتاب، تأکید بر بهره‌گیری از روش‌های فعال و تقویت روحیه مشارکت‌پذیری دانش‌آموزان است. گفت‌وگو، بحث و بازاندیشی، مطالعه و کتاب‌خوانی، رایزنی و مشورت، بازسازی و بازپروری فکر، شیوه‌هایی مناسب برای رسیدن به ذهن چالاک و زایا، و نقد و تحلیل مؤثر در هنگام نوشتن است. به‌کارگیری روش‌هایی چون زایش و برخورد اندیشه‌ها (روشن‌سازی طرز تلقی)، بارش فکری، نوآفرینی (بدیعه‌پردازی) و حل مسئله، در این درس، اثربخش و کارا خواهد بود.

محتوای این کتاب در هشت درس سازمان‌دهی شده است. با توجه به زمان اختصاص‌یافته، میزان تقریبی ساعت آموزشی مؤثر حدود ۲۴ جلسه در سال است؛ بنابراین، پیشنهاد می‌شود فرایند یاددهی - یادگیری هر درس این کتاب در سه جلسه (آموزش، تمرین و نگارش، بررسی و نقد برای تثبیت یادگیری) طراحی و تنظیم شود. آن‌چه درباره ارزشیابی از آموزه‌های این کتاب باید یادآور شویم این است که رویکرد برنامه و محتوای آن، «رویکرد مهارتی» است؛ یعنی توانایی نوشتن مهارتی است که در پی آموزش، تمرین، تکرار و نوشتار کسب می‌شود. از این‌رو، این درس کاملاً ورزیدنی و عملی است. دانستنی‌های حفظی این کتاب بسیار اندک و ناچیز است. دانش‌آموزان باید در کلاس، فرصت نوشتن و بازنویسی و نقد نوشته‌های یکدیگر را پیدا کنند. جز این راهی نیست. یکی از دلایل اصلی کم‌بودن حجم و تعداد درس‌ها همین است. کمتر حرف بزنیم و بیشتر به نوشتن فرصت بدهیم. در هر درس،

سنجه‌ها و معیارهایی را برشمرده‌ایم که لازم است در نوشته‌های دانش‌آموزان و ارزیابی از آن‌ها مورد توجه قرار گیرد.

هدف اصلی این کتاب ایجاد نظم ذهنی در یادگیرندگان است. اگر ذهن سامانی نظام‌مند پیدا کند، گفتار و نوشتار هم منظم خواهد شد. شناخت ساختمان و چارچوب نوشته از گام‌های بنیانی در شکل‌دادن به ذهن هنگام نوشتن است. از این‌رو، در این کتاب، همه تلاش ما این بوده است که طبقه‌بندی و نظم ذهن را به خواننده یادآور شویم.

هر کس که قصد نوشتن دارد، پیش از نوشتن درباره موضوع، باید نقشه آن را در ذهن طراحی کند و بهتر است مراحل و گام‌های آن را پیش‌بینی کند و حتی روی کاغذ بنویسد. بنابراین، دبیران گرامی در آموزش، بر این مسئله تأکید کنند و از دانش‌آموزان نیز نقشه ذهنی و مراحل تدوین نوشته را بخواهند.

برای نوشتن، نخست از نقشه ذهنی سخن گفته‌ایم و سپس برای ساده‌سازی آموزش و یادگیری نوشتن، چارچوب‌ها و روش‌هایی تدوین کرده‌ایم. در پی هر درس این کتاب، تمرین‌های نوشتاری در سه بخش با عنوان «فعالیت‌های نگارشی»، «درست‌نویسی» و «تصویرنویسی» یا «حکایت‌نگاری» و «مثل‌نویسی»، سازمان‌دهی شده است.

«فعالیت‌های نگارشی» با نظمی علمی و منطقی آموزشی به دنبال هم آمده‌اند؛ شماره یک با هدف تقویت توانایی تشخیص، شماره دو با هدف پرورش توانایی نوشتن و تولید دانش‌آموزان، و شماره سه با هدف تقویت توانایی بررسی متن، تحلیل و نقدنویسی طراحی شده است.

بخش «درست‌نویسی»، با هدف آموزش هنجارهای نوشتن و آشنایی با کاربرد درست واژگان در نوشتار معیار، در ساختار کتاب گنجانده شده است. پس از یادگیری این نکات، طبیعی است که به هنگام نوشتن، این هنجارها را رعایت کنیم. «تصویرنویسی» یعنی نوشتن درباره اجزا و عناصر دیداری در تصویر. لازمه خوب نوشتن در این بخش دقت در نگاره و بررسی و درک عناصر بصری است. در حقیقت، هر تصویر انگیزه‌ای بسیار نیکو برای نوشتن است. از هر تصویر، موضوع‌های فراوانی را می‌توان برگزید و درباره‌اش نوشت. مهم نیست که کدام

بخش از تصویر را موضوع نوشتن قرار می‌دهید، آن‌چه در این کار ارزش دارد چگونگی بیان و درک و تفسیر ما از تصویر و قدرت پرورش موضوع است. اگر خوب دیدن را به خوب‌اندیشیدن پیوند بزنیم و فرصتی برای تفکر ایجاد کنیم، عمل نوشتن برای ما آسان‌تر می‌شود.

«**حکایت‌نگاری**» بخشی دیگر از فعالیت‌های نوشتاری است که بر بازنویسی و گسترش متن به زبان ساده تأکید دارد.

«**مَثَل‌نویسی**» گونه‌ای دیگر از کارهای نوشتنی است که «**مَثَل**» را انگیزه‌ای برای خلق، تولید و آفرینش متنی جدید قرار می‌دهد. مَثَل‌نویسی، در حقیقت، شیوه‌ای از بازآفرینی است. حکایت و ضرب‌المثل در بارورسازی ذهن و زبان و پرورش حافظه و تقویت خوب سخن گفتن و زیبا نوشتن، بسیار مؤثر است. مایه‌های طنز نهفته در برخی از حکایت‌ها و ضرب‌المثل‌ها طراوتی ویژه به فضای ذهن اهل زبان می‌بخشد و نشاطی تازه بدان می‌افزاید که در خلاقیت و نوآفرینی، بسیار نقشمند و اثرگذار است. ضرب‌المثل‌ها در افزایش توان سخنوری و قدرت نویسندگی، کارمایه نیروی شگرفی دارند.

در بخش تدوین و سازمان‌دهی محتوا، سعی شده است نمونه‌های مناسبی از نویسندگان ایرانی و ادبیات جهان گزینش شود تا به کمک این متن‌ها، هم اصول و ساختار نوشتن را آموزش دهیم و هم الگویی از نوشتن پیش روی خوانندگان بگذاریم. در این میان، متن‌هایی که بی‌نشان هستند، از قلم مؤلفان این کتاب تراویده‌اند. همچنین به‌منظور تسهیل، تحکیم و غنی‌سازی آموزش و یادگیری در ابتدای هر درس رمزینه‌هایی قرار دارد که دانش‌آموزان با اسکن کردن آن‌ها از محتوای آموزشی آن بهره‌مند می‌شوند.

♦ **توجه:** صفحه‌های خالی که برای نوشتن طراحی شده، جنبه نمادسازی دارد. بهتر است دانش‌آموزان برای نوشتن فعالیت‌های نگارشی، از ابتدای سال تحصیلی، دفتر ویژه نگارش داشته باشند تا شما همکاران گرامی بتوانید فرایند آموزش و یادگیری را، بر پایه آثار آن‌ها، ارزشیابی کنید و دانش‌آموزان هم از این دفتر به‌عنوان خاطرات خوش لحظه‌های نوشتن مراقبت کنند.

نظرسنجی کتاب‌درسی

◀ سخنی با دانش‌آموزان عزیز

نوشتن یکی از لذت‌های ماندگار است. با نوشتن می‌توانیم حرف دلمان را به زبان آوریم، عواطف و احساسات خود را آشکار کنیم و دانش و تجربیاتمان را برای دیگران و نسل‌های آینده به یادگار بگذاریم.

لذت نوشتن زمانی بیشتر می‌شود که دیگران نوشته‌های ما را بخوانند و بپسندند و از آن به نیکی یاد کنند. خوانندگان آگاه و کتاب‌شناس معمولاً سراغ نوشته‌های صمیمی، ساده و دلنشین می‌روند؛ نوشته‌هایی که شوق خواندن را در خواننده برانگیزاند.

ممکن است این پرسش به ذهن شما بیاید که آیا نویسندگی نبوغ و استعدادی مادرزاد است یا مهارتی قابل آموزش و یادگیری است؟

بی‌گمان، نویسندگان بزرگ هم اصول نوشتن را مادرزادی نیاموخته‌اند و نویسنده به

دنیا نیامده‌اند؛ آن‌ها هم در آغاز، توانایی خوب نوشتن را نداشتند ولی کم‌کم با خواندن بسیار، فراگیری اصول نوشتن، تمرین و تکرار به یک چارچوب و نظم فکری رسیده‌اند و مهارت نوشتن را یاد گرفته‌اند. شما هم اگر اصول و چارچوب درست نوشتن را یاد بگیرید و کتاب‌خوانی را یکی از برنامه‌های ثابت زندگی خود قرار دهید، می‌توانید یکی از نویسندگان خوش قلم و آینده‌ساز میهن عزیزمان، ایران، باشید. خواستن توانستن است؛ پس با توکل به لطف پروردگار مهربان، از هم‌اکنون، با خواندن این کتاب، کار را آغاز کنید. برای خود دفتر یادداشتی فراهم کنید و هر روز به آن سری بزنید و سعی کنید حتی به اندازه یک جمله هم که شده، از مشاهدات و اتفاقات آن روز بنویسید.

تمرین کنید و به خود عادت بدهید که هر چه می‌خواهید بگویید، نخست، همان را در دفترتان بنویسید و کوشش کنید همان‌گونه که سخن می‌گویید بنویسید. نگذارید بین شیوه فکر کردن، سخن گفتن و نوشتن شما فاصله و تفاوتی پیدا شود. شاید برجسته‌ترین فرقی که میان حرف زدن و نوشتن هست و در موقع نوشتن باید آن را اصلاح کنید، این است که جای کلمات در نوشتن و کاربرد برخی از واژه‌ها، مثل فعل، با حالت سخن گفتن، یکسان نیست و البته این هم کار آسانی است و اگر خودتان چند جمله از حرف‌های خود را به همان شکل گفتار بنویسید و بعد بخواهید آن را به نوشته معیار زبان رسمی تبدیل کنید، به این تفاوت، بیشتر پی خواهید برد. در آن صورت، اولین خواننده و شنونده حرف‌هایتان خود شما خواهید بود و پیش از این که دیگران به نوشته شما خُرده بگیرند، خودتان آن را بازخوانی و اصلاح خواهید کرد. هر چه بیشتر بخوانیم و بنویسیم و دیگر بار، بخوانیم و بنویسیم؛ یعنی بازخوانی و بازنویسی کنیم، آسان‌تر به توانایی و مهارت در نوشتن دست می‌یابیم. «کار نیکو کردن از پُر کردن است».

امیدواریم با فراگیری این چارچوب‌ها، به کمک دبیر محترم خود، بتوانید نوشتن روشمند را فرا بگیرید، البته پشتکار در مطالعه کتاب‌های خوب و تلاش و تمرین بیشتر نوشتن بهترین پیشنهاد برای پیشرفت است.

◆ گروه زبان و ادب فارسی

◆ دفتر تألیف کتاب‌های درسی عمومی و متوسطه نظری

ستایش

آفرینش جهان جلوه‌ای از نگارش زیبایی‌ها و انشای آفریدگار است. اگر خوب چشم بگشاییم و در خلقت خودمان و پدیده‌ها تأمل کنیم، به توانایی پروردگار مهربان پی خواهیم برد و در خواهیم یافت که نخستین نگارنده، در این عالم، خداوند متعال است و باید همه آدمیان و آفریدگان را انشای الهی دانست.

مَنْتَ خدای را، عَزَّوَجَلَّ، که طاعتش موجب قُرْب است و به شکر اندرش مزید نعمت. هر نفسی که فرومی‌رود مُمِدُّ حیات است و چون برمی‌آید مُفْرِحِ ذات. پس در هر نفس، دو نعمت موجود است و بر هر نعمتی، شُکری واجب.

از دست و زبان که برآید کز عهده شُکرش به‌درآید؟
بنده همان به که ز تقصیر خویش عذر به درگاه خدای آورد

♦♦ دیباچه گلستان، سعدی

الهی، ستایش از آن توست که کردگار روزی‌رسانی و یکتا در نام و نشانی.
الهی، دانایی و معرفتی ده که از راه نیفتیم، بینایی و بصیرتی ده تا در چاه نیفتیم.

الهی، در دل‌های ما، جز تخم محبت خود مکار و بر جان‌های ما، جز باران رحمت خود مبار.

♦♦♦ مناجات‌نامه، خواجه عبدالله انصاری

درس اول:

نقشه نوشتن

- این شهر خوش نقش و
- این نقشه را از دست یار من دریغ
- چگونه می توان به این شهر رسید
- در طول سفر ایستگاهها را دید
- مسیر این شهر هموار است یا پر فراز
- اگر در این شهر درس ها بیاموزد
- سفر نوشتن آغاز کشیده ای از گامها
- به خاطر شما در سفر نوشتن

- این نقشه را از دست یار
- چگونه می توان به این شهر رسید
- در طول سفر ایستگاهها را دید
- مسیر این شهر هموار است
- اگر در این شهر درس ها بیاموزد
- سفر نوشتن آغاز کشیده ای از گامها
- به خاطر شما در سفر نوشتن
- معمولاً در سفر نوشتن
- هر نوشتن به یک نوشتن
- نگارش و طبعه های مختلفی
- آغاز در کتب هفتاد و هشتاد

نقشه نوشتن

با ورود معلم به کلاس، شور و نشاط دانش‌آموزان بیشتر شد. معلم خوش‌فکر درس را آغاز کرد و گفت: می‌دانم که شما نوشتن را از همان سال‌های آغازین دبستان آموخته‌اید اما از امسال، چگونه نوشتن را، به‌طور روشمند، خواهید آموخت. اکنون، اجازه بدهید با یک مثال، کمی بیشتر توضیح دهم.

عزیزانم، نویسندگی شبیه سفر است: سفری واقعی و گاه خیالی؛ سفری خاطره‌انگیز و پُرماجرا.

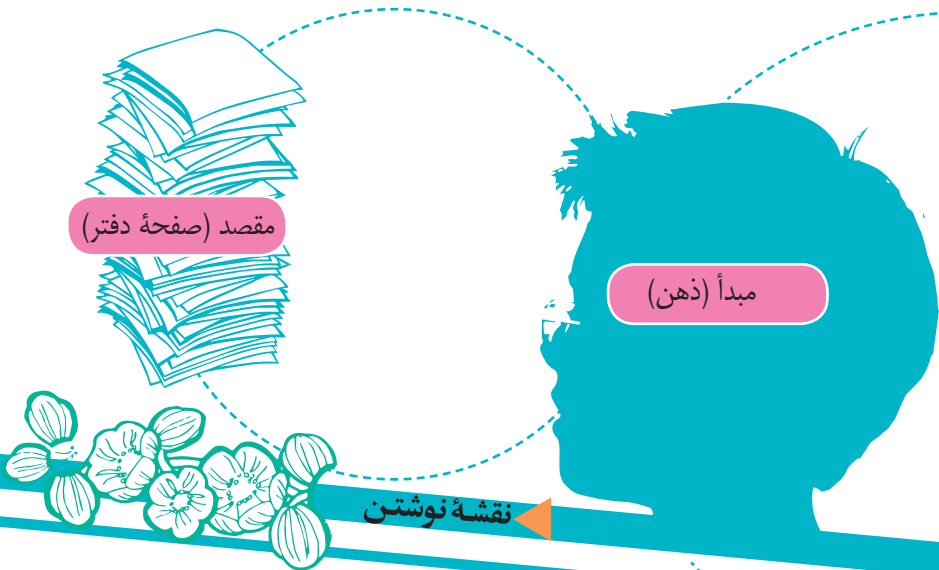
در سفر نویسندگی، من و شما همراهانی هستیم که می‌خواهیم به شهری بسیار زیبا، پُر نقش و نگار و دلفریب رهسپار شویم. پیش از سفر، لازم است هم من و هم شما به پرسش‌هایی فکر کنیم و به آن‌ها پاسخ دهیم:

- این شهر خوش‌نقش و نگار کجاست؟
- آیا نقشه‌ای از آن در دست یا در ذهن داریم؟
- چگونه و با چه وسیله‌ای باید به‌سوی آن برویم؟

- در طول سفر، ایستگاه‌ها و استراحتگاه‌هایی وجود دارد؟
- مسیر این شهر، هموار است یا از سرِ گردنه‌ها و از دل دره‌ها می‌گذرد؟

اگر دربارهٔ این پرسش‌ها بیندیشیم و نقشهٔ راه را ترسیم و ابزار مورد نیاز را فراهم کنیم، می‌توانیم سفر نوشتن را آغاز کنیم؛ بی‌آن‌که نگرانی و هراسی داشته باشیم.

به نظر شما، در سفرِ نوشتن، نقطهٔ آغاز و پایان کجاست؟ معمولاً تصور می‌شود که نوشتن با نگارش کلمات بر صفحهٔ کاغذ شروع می‌شود، در حالی که هر نوشته، پیش از خودنمایی بر پهنهٔ کاغذ، در ذهن نویسنده، طبقه‌بندی و نوشته می‌شود. هر قدر این فرایند (نگارش و طبقه‌بندی ذهنی) کامل‌تر باشد، نوشتهٔ ما چشم‌گیرتر خواهد بود؛ بنابراین، در سفرِ نوشتن، نقطهٔ آغاز حرکت، «ذهن» است و خط پایان سفر «صفحهٔ دفتر» شماست.

اکنون باید مسیر ذهن تا صفحهٔ دفتر را مشخص کنیم و ببینیم با کدام نقشه می‌توانیم آنچه در ذهن داریم آسان‌تر بر صفحهٔ دفتر بیاوریم.

طبقه‌بندی ذهن گام اول در تهیهٔ نقشهٔ سفر نوشتن است؛ این طبقه‌بندی، در حقیقت، ساختمان ذهن و نوشتهٔ ما را نشان می‌دهد. در نمایهٔ زیر، **مسیر حرکت و مراحل سفر نوشتن** را می‌بینیم:

موضوع

بخش آغازین

بخش میانی

بخش پایانی

شکل‌گیری چنین ساختاری در ذهن نویسنده، مسیر نوشتن را برای او هموار می‌سازد و زمانی که او شروع به نوشتن می‌کند، برای خودش کاملاً روشن است که چه می‌خواهد بنویسد. نتیجه این طبقه‌بندی ذهنی و تسلط بر مطلب، نوشتن متنی دقیق و منسجم است. متن‌های دقیق و منسجم خوانندگان را سردرگم نمی‌کنند.

یکی از راه‌های نظم‌دادن به ذهن و نوشته طراحی **ساختمان نوشته** است. شکل زیر **ساختمان ساده و طبقه‌بندی اولیه ذهن و نوشته** را نشان می‌دهد.

موضوع

بخش آغازین

بخش میانی

بند اول

بند دوم

بند سوم

بخش پایانی

اکنون نوشته زیر را با هم بخوانیم و به نقشه ذهنی و ساختمان نوشته توجه کنیم:

موضوع

دل، آشیانه محبت

بخش آغازین

هر چیزی مرکزی دارد. قلب و مرکز بدن ما انسان‌ها **دل** است که مخزن و گنجینه وجود به شمار می‌آید. این گنجینه نیاز به مراقبت دارد.

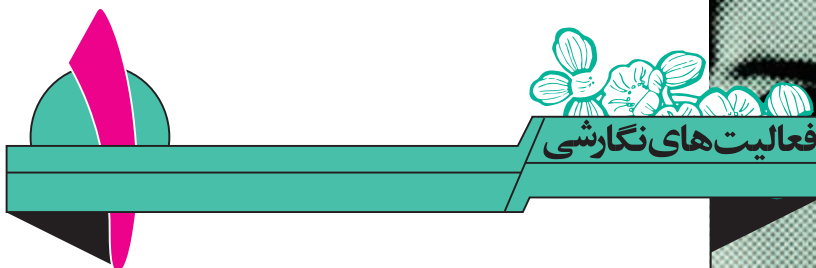
بخش میانی

اگر راستش را بخواهید، دلم، خالی از زشتی‌ها، پاک و سفید است. من در فضای دلم هیچ جست‌وجوگری ندارم که همه حرف‌ها را برایم بیابد و به من نشان دهد؛ اما در دلم توان و نیرویی بسیار فعال است و دوست و دشمن، راست و دروغ، و خوبی و بدی را فوراً شناسایی می‌کند و به هر کس اجازه ورود نمی‌دهد. به همین سبب، در دلم جز خوبی‌ها چیزی نیست. در دلم به روی دوستان همیشه باز است تا آزادانه بیایند و بروند و هر روز به تعداد دوستانم افزوده شود. تلاش می‌کنم تا دوستان را نرنجانم. از کسانی که با لطف و محبت می‌خواهند دلشان را پاک و بی‌کینه و زیبا نشان بدهند خوشم می‌آید؛ چون آن‌ها آدم‌های مهربانی هستند؛ هم خود را و هم دیگران را دوست می‌دارند. این کار بسیار خوبی است.

بخش پایانی

«دل» اصلی‌ترین بخش خانه وجود ماست. همه ارزش دل‌ها به سادگی و پاکی آن‌هاست. شادابی و سرزندگی یک کشور هم به جوانانی وابسته است که دلی پاک و بی‌کینه اما استوار و بی‌باک دارند. پس دلمان را سرشار از نور ایمان و لبالب از حضور دوستان کنیم.

فعالیت‌های نگارشی

◆ نوشتهٔ زیر را بخوانید و ساختمان آن را مشخص کنید.

زبان‌های ما

زبان عامل پیوند با دیگران، پیام‌دادن و گفت‌وگو است. اکنون اگر از شما بپرسند «چند زبان داریم؟» جواب خواهید داد: «خب معلوم است یک زبان.» اما با کمی تأمل، درمی‌یابیم که از راه‌های دیگر هم می‌توانیم پیام بدهیم و با دیگران سخن بگوییم. ما افزون بر این زبان، یعنی زبانی که با آن حرف می‌زنیم، زبان‌های دیگری هم داریم؛ مثلاً وقتی از دور یکی از دوستانمان را می‌بینیم و برایش دست تکان می‌دهیم، در واقع، بی‌آن‌که سخنی بر زبان آوریم، با او ارتباط برقرار می‌کنیم، سلام می‌کنیم و احوالش را می‌پرسیم.

هنگامی که مُبصرِ کلاس انگشتش را روی لب و بینی‌اش می‌گذارد، در واقع، به دانش‌آموزان یادآوری می‌کند که ساکت باشند و نظم کلاس را بر هم نزنند.

به کمک دیگر اعضای بدن هم می‌توانیم پیامی را به دیگران بفهمانیم؛ با حرکتِ سر، چشم، ابرو و...؛ به این زبان‌ها «زبان‌های بدن» می‌گویند.

بنابراین، اگر زبان‌های بدن خود را خوب بشناسیم و به موقع آن‌ها را به کار ببریم، با دیگران ارتباطی مؤثرتر خواهیم داشت.

◆ پاییز ◆ حیات مدرسه ◆ روزی که دوست دارم تکرار شود

موضوع:

♦♦♦ یکی از انشاهای عضو گروه خود را انتخاب و آن را بر پایه معیارهای زیر، بررسی و نقد کنید.

سنجه‌های ارزیابی

- ♦ داشتن پیش‌نویس (داشتن نگاشت اول)؛
- ♦ داشتن پاک‌نویس (رعایت نشانه‌های نگارشی، نداشتن غلط املائی، توجه به درست‌نویسی و حاشیه‌گذاری)؛
- ♦ رعایت طبقه‌بندی ذهن و نوشته (بخش آغازین، بخش میانی و بخش پایانی)؛
- ♦ شیوه خواندن.

نتیجه بررسی و داوری

.....

.....

.....

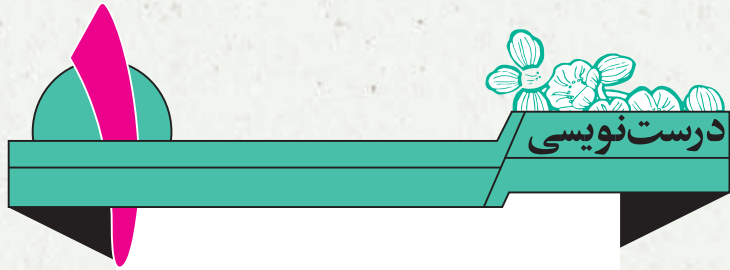
.....

.....

.....

.....

.....

درست نویسی

الف. چشمش که به پنجره افتاد، غصه اش گرفت.

ب. چشش که به پنجره افتاد غصش گرفت.

جمله الف درست است. در نگارش رسمی، به کارگیری کلمات شکسته، کوتاه شده و گفتاری مناسب نیست؛ مگر در گفت وگوهای میان اشخاص داستان یا نمایش نامه.

♦ جمله های زیر را ویرایش کنید:

♦ هر کی وارد شهر می شه می پرسه چه خبره؟

.....

♦ تا خودت رو تغییر ندی، نمی تونی سبب تغییر دیگران بشی.

.....

♦ آن چه در تصویر زیر می بینید بنویسید.

Blank lined paper for writing, featuring a light blue header and a decorative floral border at the bottom.

▶ آیا خواننده نوشته شما، بی آن که تصویر را ببیند، می تواند تنها با خواندن نوشته شما تصویری از آن داشته باشد؟

بخش های نوشته

درس دوم:

معلمی کارش در جایی که کاغذ را با دستش می برد
و به پیش آموزان سلام کرد
شش آموزان همه به تار و پود معلمی که جلوتشند و سلام کرد
شده را برگردید به کمک معلم کلاس آن را روی تخت
خداوند است نوشته شده بود «مقتضای اعدای ایران» و کتاب
نویس
معلم همان طور که روی می کلاس او
همیشه به یک بار دیگر برگردید و روی
که سایر نوشتن از ذهن شروع می شود
و به نوشتن بر اساس یک

آدمی می خواند
کمی به دست می برد
به بخش اول
اولین
در یک نوشته
آن را به جز
نویسند
؟

معلم نگارش، در حالی که کاغذ لوله‌شده بزرگی در دست داشت، وارد کلاس شد و به دانش‌آموزان سلام کرد.

دانش‌آموزان هم به احترام معلم از جا بلند شدند و سلام کردند. معلم کاغذ لوله‌شده را باز کرد و به کمک مبصر کلاس آن را روی تخته نصب کرد. بالای کاغذ با خط درشت نوشته شده بود: «نقشه راه‌های ایران» و تمام سطح کاغذ پر بود از خطوط تودرتو.

معلم، همان‌طور که روبه‌روی کلاس ایستاده بود، به نقشه اشاره کرد و گفت: «می‌خواهم یک بار دیگر برگردیم و برویم سراغ سفر نوشتن. اگر یادتان باشد، گفتیم که سفر نوشتن از ذهن شروع می‌شود و در صفحه دفتر ما پایان می‌پذیرد.

ما سفر نوشتن را براساس یک نقشه ذهنی پیش بردیم. در مسیر نقشه ذهنی نوشتن هم، مثل تمام راه‌ها، ایستگاه‌ها و استراحتگاه‌هایی وجود دارد که مسافران را به تأمل و درنگ وامی‌دارد. در نقشه و مسیر نوشتن، چهار بخش یا ایستگاه برای درنگ و اندیشیدن و نوشتن داریم. این چهار بخش، که در درس قبل با آن‌ها آشنا شدید، عبارت‌اند از موضوع، بخش آغازین یا مقدمه، بخش میانی یا تنه، و بخش پایانی یا نتیجه‌گیری.»

موضوع

بخش آغازین

بخش میانی

بخش پایانی

اکنون می‌خواهیم در هر یک از ایستگاه‌های سفر نوشتن (بخش‌های نوشته) کمی بایستیم و درباره آن بخش گفت‌وگو کنیم:

♦ انتخاب موضوع

اولین ایستگاه در سفر نوشتن «موضوع» است. بخش موضوع جایی برای درنگ و اندیشیدن است. موضوع مثل سنگی در دریاچه ذهن نویسنده فرود می‌آید و آن را به حرکت و پویایی وامی‌دارد. نویسنده، با اندیشیدن درباره موضوع، مسیر بعدی نوشتن را مشخص می‌کند.

اگر در انتخاب موضوع به نکات زیر توجه کنیم، راحت‌تر و بهتر می‌توانیم بنویسیم:

- موضوع مورد علاقه ما باشد.
- موضوع را بشناسیم.
- موضوع با زندگی واقعی ما ارتباط داشته باشد.

♦ بخش آغازین

بخش آغازین (بند مقدمه) ایستگاه دوم در سفر نوشتن است. بخش آغازین روزنه‌ای است که از مسیر آن، فضای پیش‌رو را به خواننده نشان می‌دهیم. در آغاز نوشته، جمله‌هایی آورده می‌شود که اندیشه اصلی نویسنده و نوشته را بیان می‌کنند. خواننده با ورود به نوشته، به فضای حاکم بر متن پی می‌برد. در حقیقت، بخش آغازین نشان‌دهنده نقشه کلی نوشته و تصویری از کل موضوع است.

اگر به موارد زیر توجه کنیم، آغاز بهتری خواهیم داشت:

- بخش آغازین، کوتاه باشد.
- بخش آغازین، موضوع را به سادگی و روشنی معرفی کند.
- بخش آغازین، کل فضای نوشته را نشان دهد.

◆ بخش میانی

بخش میانی، یا تنه، ایستگاه سوم و بخش اصلی نقشه نوشتن است؛ همان فضای کلی است که دورنمای آن را در آغاز نوشته دیده بودیم. سخن اصلی نویسنده در بخش تنه می‌آید. تعریف، توصیف، شرح و گسترش موضوع، در تنه نوشته اتفاق می‌افتد. تنه نوشته از نظر حجم هم گسترده‌ترین بخش نوشته است. باید دقت کرد که:

- بخش میانی از بخش آغازین و پایانی بیشتر باشد.
- هر بند آن فقط به یک موضوع اختصاص یابد.
- بین بندهای آن ارتباط باشد.

◆ بخش پایانی

آخرین بخش هر نوشته بخش پایانی یا نتیجه‌گیری آن است. پایان نوشته، فرودگاه ذهن نویسنده است. هواپیمایی که از ذهن نویسنده به پرواز درآمده بود اکنون، در فرودگاه فرجامین خود به زمین می‌نشیند. در پایان هر نوشته، بی‌آن‌که نتیجه‌گیری یا مستقیم‌گویی کنیم، پیامی را به خواننده انتقال می‌دهیم. رعایت موارد زیر به گیرایی و جاذبه بخش پایانی نوشته کمک می‌کند:

- کوتاه و گویا باشد.
- به برخی از پرسش‌های اساسی خواننده پاسخ بدهد.
- خواننده را به تأمل و تفکر درباره موضوع وادارد.

معلم، پس از این گفت‌وگو، به دانش‌آموزان گفت: «حالا عزیزانم، می‌خواهم برایتان خاطره‌ای از کلاس‌های انشای خودم تعریف کنم که با درس امروز، ارتباط دارد: معلم انشای ما روزی، موضوعی به ما داد و از ما خواست درباره آن انشایی بنویسیم. آن روز، گمان می‌کردم انشای من جزء انشاهای خوب کلاس است اما بعدها، که خودم معلم انشا شدم، فهمیدم آن انشا ایرادهایی هم داشته است.

اکنون، برای ایجاد تنوع و لطیف شدن فضای کلاس، همان انشا را برایتان می‌خوانم و از شما می‌خواهم، در حین شنیدن، بخش‌های اصلی آن (موضوع، بخش آغازین، بخش میانی و بخش پایانی) را مشخص کنید.»

موضوع:

«خداوند به ما نعمت‌های بسیاری داده است. دو تا از این نعمت‌ها پدر و مادر هستند. من پدر و مادر خودم را خیلی دوست دارم و هر صبح و شب برای سلامتی آن‌ها دعا می‌کنم و از خدا می‌خواهم به من کمک کند تا برای آنان فرزند خوبی باشم و وظایف خودم را به‌خوبی انجام دهم. پدر و مادر مثل خورشید و ماه هستند که روز و شب ما را روشن می‌کنند.

روزی که ما به دنیا آمدیم یک طفل بودیم؛ نه می‌توانستیم غذا بخوریم، نه می‌توانستیم از خودمان دفاع کنیم، حتی یک مورچه و مگس هم زورش به ما می‌رسید. با ذره‌ای سرما ممکن بود یخ بزنیم. با کمی گرما ممکن بود بپزیم؛ با یک مریضی جان به جان آفرین تسلیم کنیم. حتی ممکن بود خوراک موش و گربه و سگ همسایه بشویم اما این اتفاق‌ها نیفتاد و ما بزرگ شدیم.

راهِ رفتن بلد نبودیم؛ تا می‌خواستیم بلند شویم، زود به زمین می‌افتادیم. حرف زدن بلد نبودیم، خیلی بی‌ربط حرف می‌زدیم؛ کلمه‌ها را نمی‌توانستیم درست بر زبان بیاوریم و خیلی چیزهای دیگر که خودتان بهتر از من می‌دانید.

چه کسی ما را از خطرهای نجات داد؟ چه کسی راه رفتن را به ما یاد داد؟ چه کسی حرف زدن را به ما آموخت؟ در این جاست که به یاد این شعر می‌افتم:

گويند مرا چو زاد مادر	پستان به دهن گرفتن آموخت
شبها بر گاهواره من	تا صبح نشست و خفتن آموخت
لبخند نهاد بر لب من	بر غنچه گل شکفتن آموخت
يك حرف و دو حرف بر زبانم	الفاظ نهاد و گفتن آموخت
دستم بگرفت و پابه پا برد	تا شیوه راه رفتن آموخت
پس هستی من ز هستی اوست	تا هستم و هست، دارمش دوست

من باور دارم همان طور که پدر و مادر، وقتی که ما ناتوان بوده ایم، به ما کمک کرده اند، ما نیز باید، در وقت ناتوانی، عصای دستشان شویم و دست آنها را بگیریم. پدر و مادر برای ما دو نعمت خداوندی هستند و ما باید قدر آنها را بدانیم. اگر ما قدر پدر و مادر خود را بدانیم، بعداً که خودمان صاحب فرزند شویم، بچه های ما هم قدر ما را خواهند دانست.»

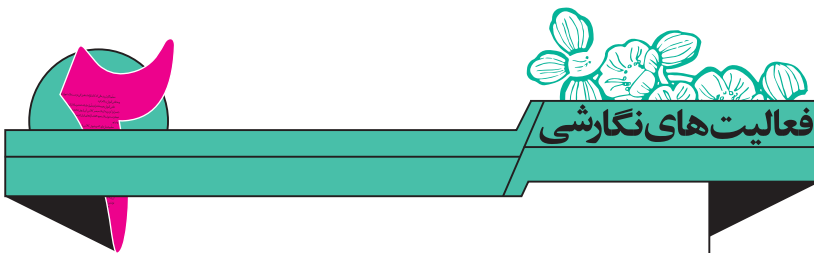
دانش آموزان، پس از شنیدن انشای معلم، بررسی گروهی را شروع کردند. بعد از پنج دقیقه گفت و گو و بحث درباره آن، نتیجه را گزارش دادند:

- **گروه اول:** موضوع نوشته شما «احترام به پدر و مادر» است.
- **گروه دوم:** بخش آغازین نوشته شما بند اول نوشته شماست.
- **گروه سوم:** بخش میانی نوشته شما چهار بند دارد؛ از بند «روزی که ما به دنیا آمدیم... تا پایان شعر.»

● **گروه چهارم:** بخش پایانی نوشته شما در بند آخر آمده است.

معلم دانش آموزان را تحسین کرد و گفت: «حالا بحث و گفت و گوی خود را ادامه دهید و هر گروه یک بخش از انشا را بررسی کنید و بگویید آیا در این انشا، هر بخش ویژگی های لازم را دارد؟»

دانش آموزان دست به کار شدند و معلم انشا هم پشت میز کارش به انتظار نتیجه نشست.

◆ نوشته زیر را بخوانید و ویژگی‌های هر بخش را مشخص کنید.

نقشه‌هایم برای آینده

من برای آینده، نقشه‌های فراوانی داشتم که دلم می‌خواست آن‌ها را موبه‌موا اجرا کنم. دلم می‌خواست در آینده، متخصص بدن انسان شوم؛ اما برادرم به من گفت: «چون تو خوش خط هستی، نمی‌توانی دکتر شوی. تازه، خیلی از دکترها دکتری را ول کرده‌اند و رفته‌اند سراغ ساختمان‌سازی!»

بعد، ما تصمیم گرفتیم که مهندس بشویم تا ساختمان‌های محکم‌تری بسازیم و پول‌دار شویم؛ ولی دیدم برادر بزرگم که خودش چند سال است مهندس شده هنوز پول‌دار نشده است. من خلبان‌شدن را هم خیلی دوست داشتم. هنگامی که برادران «رایت» موفق شدند پرواز کنند، من در پوست خود نمی‌گنجیدم؛ اما الآن هر وقت اخبار را گوش می‌دهم، یک هواپیما سقوط می‌کند و همیشه هم مقصر اصلی خلبان است.

ما چون به فوتبال هم علاقه‌مند هستیم و دوست داریم یک روز به «برنامه‌نود» برویم و بین صفر تا یک میلیون، چند تا عدد انتخاب کنیم، تصمیم گرفتیم داور شویم، زیرا داورها با سوت همه کار می‌کنند اما چند وقت پیش، شنیدم که تماشاچیان در ورزشگاه به داور بدویی راه گفتند و داور هم قرمز شد.

بعد، مصمم شدم که نویسنده بشویم؛ ولی در یک جایی خواندم اگر شکار لک‌لک شغل شد، نویسندگی هم شغل می‌شود.

ما دیگر خسته شده بودیم و نمی‌دانستیم برای آینده خود چه نقشه‌هایی بکشیم. دوباره رفتیم سراغ برادرمان و با او مشورت کردیم. او گفت: نمی‌دانم؛ اما سعی کن کاری را انتخاب کنی که همیشه تک باشی و معروف شوی.

آن وقت بود که ما تصمیم گرفتیم از میان این همه شغل، دست به انتخاب بزنیم و «رئیس‌جمهور» شویم.

◆ صغری شهبازی، مدرسه کوثر آبگرم قزوین، با تلخیص و اندکی تغییر، نقل از مجله «انشا و نویسندگی»

♦♦ موضوعی را انتخاب کنید و درباره آن متنی بنویسید. سعی کنید هر بخش (موضوع، آغاز، میانه و پایان) نوشته شما ویژگی‌های لازم را داشته باشد.

موضوع:

◆◆◆ بر اساس معیارهای زیر، نوشته خود را با دوستانتان مقایسه کنید و نتیجه بررسی را بنویسید.

سنگه های ارزیابی

- ◆ داشتن پیش نویس؛
- ◆ داشتن پاک نویس (رعایت نشانه های نگارشی، نداشتن غلط املائی، توجه به درست نویسی و حاشیه گذاری)؛
- ◆ رعایت طبقه بندی ذهن و نوشته (موضوع، آغاز، میانه، پایان)؛
- ◆ رعایت ویژگی های هر یک از بخش های نوشته؛
- ◆ شیوه خواندن.

نتیجه بررسی

.....

.....

.....

.....

.....

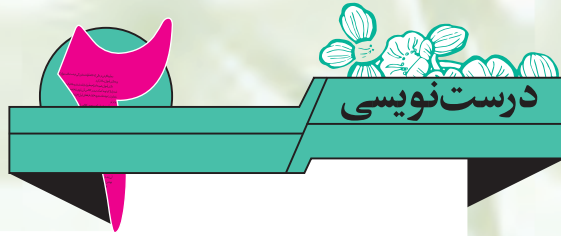
.....

.....

.....

.....

.....

الف. معلم نگارش، حسن را صدا زد و از او خواست نوشته‌اش را بخواند.
ب. معلم نگارش، حسن را صدا زد و از آن خواست نوشته‌اش را بخواند.

جمله الف درست است. ضمیر «آن» معمولاً برای اشیاء به کار می‌رود و گاهی در حالت جمع به جای اشخاص هم می‌آید، مانند دانش‌آموزان امروز به مدرسه نیامدند، آن‌ها به گردش علمی رفتند.

◆ جمله‌های زیر را ویرایش کنید:

◆ مربی دستیارش را صدا زد و از آن خواست بچه‌ها را برای تمرین آماده کند.

.....

◆ این دوچرخه را دوست دارم زیرا او دوچرخه دوران کودکی من است.

.....

♦ نخست، اصل حکایت و سپس، شکل بازنویسی شده آن را بخوانید و با هم مقایسه کنید.

حکایت

فردی با سپری به میدان جنگ رفته بود. از قلعه، سنگی بر سرش زدند و بشکستند. برنجید و گفت: «عجب بد مردمانی هستند! سپری به این بزرگی را نمی بیند که سنگ بر سر می زنند.»
 عید زاکانی

بازنویسی

مرد جنگجو، با زره پولادین بر تن، تیردانی پر از تیر بر پشت، شمشیری برنده بر کمر و سپری بزرگ در دست، راهی میدان شد. مرد جنگجو آرام آرام به قلعه دشمن نزدیک شد. هنوز به دروازه قلعه نرسیده بود که یکی از نگهبانان قلعه سنگی به طرف او پرتاب کرد. سنگ چرخید و چرخید و محکم به کله مرد جنگجو خورد. مرد جنگجو پا به فرار گذاشت و به میان سپاهیان خودی بازگشت. هم‌رزمانش، وقتی غرولندهای مرد جنگجو را شنیدند، از او پرسیدند: «چه شده است؟ چرا از یک سنگ می نالی؟»

مرد جنگجو، در حالی که دستش را روی سرش می مالید، گفت: «از سنگ نمی نالم، از این مردمان بدجنس می نالم که سپر به این بزرگی را ندیدند و سنگ را به سر من زدند.»

◆◆ اکنون، بر اساس نمونه پیشین، حکایت زیر را به نثر ساده امروزی بازنویسی کنید.

حکایت

روزی در فصل بهاران، با
جمعی از دوستان، به هوای گشت
و تماشای صحرا و دشت، بیرون
رفتیم. چون در جایی خرم، جای
گرفتیم و سفره انداختیم، سگی از دور
دید و خود را نزدیک ما رسانید. یکی
از دوستان پاره سگی برداشت و
آن چنان که نان پیش سگ اندازند،
پیش وی انداخت. سگ، سنگ
را بوی کرد و بی توقف بازگشت.
سگ را صدا کردند؛ اما التفات
نکرد. یکی از آنان گفت: «می دانید
که این سگ چه گفت؟» گفت:
«این بدبختان، از بخیلی و گرسنگی،
سنگ می خورند. از خوان و سفره
ایشان چه توقع می توان داشت؟»

بہارستان، جامی

باز نویسی

معلم کلمه «مدرسه» را روی تخته کلاس نوشت و گفت: «در درس گذشته آموختیم که یکی از بخش‌های اصلی نوشته موضوع آن است. اکنون، اگر موضوع نوشته ما «مدرسه» باشد و ما بخواهیم درباره آن چیزی بنویسیم، بهتر است، نخست، خوب به آن موضوع بیندیشیم و پس از مشورت با یکدیگر، آن را به بخش‌ها و اجزای کوچک‌تر تقسیم یا طبقه‌بندی کنیم.» سپس گروه‌های دانش‌آموزان سرگرم گفت‌وگو شدند.

چند دقیقه بعد، معلم حاصل گفت‌وگوی گروه‌ها را به این صورت روی تخته نوشت:

- گروه یکم: بهداشت، نظم و انضباط مدرسه
- گروه دوم: ساختمان، کلاس‌ها، آزمایشگاه، کتاب‌خانه و فروشگاه مدرسه
- گروه سوم: زمین ورزش، ابزار ورزشی و مسابقات فرهنگی - ورزشی مدرسه
- گروه چهارم: دانش‌آموزان، معلمان، مدیر و معاونان مدرسه

معلم، پس از این که نظرهای طبقه‌بندی شده گروه‌ها را نوشت، گفت: دوستان خوب من، اگر بخواهیم یک باره وزنه‌ای بزرگ را برداریم، به آسانی نمی‌توانیم این کار را انجام دهیم و شاید نیروی بسیاری از دست بدهیم و کاری صورت نگیرد. در این گونه موقعیت‌ها، اولین گام این است که آن وزنه بزرگ را به پاره‌های کوچک‌تری قسمت کنیم تا بار ما سبک‌تر شود.

یکی از نقشه‌های نوشتن و طبقه‌بندی ذهنی این است که یک موضوع کلی را به موضوع‌های خردتری تقسیم کنیم؛ یعنی آن را کوچک و محدود سازیم تا طبقه‌بندی و نوشتن آسان‌تر صورت پذیرد؛ مثلاً اگر قرار باشد درباره «مدرسه»، که یک موضوع بسیار کلی است، متنی بنویسیم، نخست، موضوع «مدرسه» را به

ریز موضوع‌ها تقسیم و طبقه‌بندی می‌کنیم. این کار به نظم فکری ما یاری می‌رساند.
در نتیجه، کار نوشتن برای ما ساده می‌شود.
♦ در نمودار زیر، ساختمان یک نوشته با موضوع کلی و موضوع‌های کوچک شده دیده می‌شود:

		
موضوع کلی: مدرسه		
بخش آغازین		
<div style="border: 1px solid black; height: 100px; width: 100%;"></div>		
<div style="display: flex; flex-direction: column; align-items: center;"> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> <div>♦</div> </div>	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px;">بخش میانی</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 5px;"> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> <div>با موضوع محدودتر: ساختمان و معماری مدرسه</div> <div>بند اول</div> </div> <div style="border: 1px solid black; height: 100px; width: 100%;"></div> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 5px;"> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> <div>با موضوع محدودتر: امکانات و فضای مدرسه</div> <div>بند دوم</div> </div> <div style="border: 1px solid black; height: 100px; width: 100%;"></div> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 5px;"> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> <div>با موضوع محدودتر: کیفیت آموزشی مدرسه</div> <div>بند سوم</div> </div> <div style="border: 1px solid black; height: 100px; width: 100%;"></div> </div>	
	<div style="border: 1px solid black; padding: 5px;">بخش پایانی</div> <div style="border: 1px solid black; height: 100px; width: 100%;"></div>	
		

◆ اکنون، نوشتهٔ زیر را بخوانید و به طبقه‌بندی اجزای آن توجه کنید:

◆ مدرسهٔ سال

سال برای هر کس یک معنا دارد. سال برای من مثل یک روز درسی در مدرسه است؛ یک روز درسی که چهار زنگ و چهار معلم دارد.

زنگ اول، خانم بهار با چادری گل‌گلی و پیراهنی سبز و روسری‌ای قرمز به کلاس می‌آید. خانم بهار حرف‌های تازه‌ای می‌زند. روی تختهٔ طبیعت، نقاشی می‌کشد. به هر شاگردی که وارد کلاس می‌شود گل تعارف می‌کند. با گنجشکان آواز می‌خواند. با درختان کف می‌زند. با رودخانه همراهی می‌کند. کلاس خانم بهار اصلاً کلاس خشکی نیست.

زنگ دوم، آقای تابستان کلاس را با لحنی گرم شروع می‌کند. او مردی بسیار خون‌گرم است. زبانی شیرین دارد و با همه گرم می‌گیرد. آقای تابستان، موقع درس‌دادن، شوخی‌های خوش‌مزهای می‌کند و بچه‌ها را حساسی می‌خنداند. آقای تابستان خیلی هم مهربان است. بچه‌ها را در سایهٔ خود پناه می‌دهد و میوه‌هایش را به آن‌ها می‌بخشد. خلاصه، طعم درس‌های آقای تابستان تا مدت‌ها زیر زبان ما می‌ماند. زنگ سوم، زنگ شعر است. آقای پاییز که خودش شاعر است با کوله‌باری از شعر و خاطره به کلاس می‌آید. البته او نقاش هم هست. خودش برای شعرهایش نقاشی می‌کشد. تمام رنگ‌هایی که او در نقاشی‌هایش به کار می‌گیرد شاعرانه هستند: رنگ‌های سرخ، زرد، قهوه‌ای، نارنجی، طلایی. پاییز معلمی خوب و دوست‌داشتنی است.

زنگ آخر، خانم زمستان به کلاس می‌آید و جای آقای پاییز را می‌گیرد. تابلوی زرد پاییز را پاک و با گچ سفید همه جا را سفیدپوش می‌کند. زنگ آخر است و بچه‌ها خسته‌اند و بعضی هم احساس خواب‌آلودگی دارند اما خانم زمستان آن‌قدر قشنگ درس می‌دهد که بچه‌ها خستگی و خواب را از یاد می‌برند و با خانم زمستان هم‌بازی می‌شوند. درس‌ها و مشق‌های خانم زمستان سرد و سنگین است اما نویدبخش بهاری سرسبز است و بچه‌ها را در سختی‌ها پرورش می‌دهد.

زنگ آخر که می‌خورد، مدرسهٔ سال، در سکوتی نشاط‌انگیز، به انتظار می‌نشیند. خانم بهار آرام آرام از راه می‌رسد، کلاس را تحویل می‌گیرد و همه چیز دوباره شروع می‌شود. این مدرسه هیچ‌گاه تعطیلی ندارد.

◆ مؤلفان

موضوع

بخش آغازین

بخش میانی

بند ۱
با موضوع بهار

بند ۲
با موضوع تابستان

بند ۳
با موضوع پاییز

بند ۴
با موضوع زمستان

بخش پایانی

♦ نوشته زیر را بخوانید و موضوع کلی و ریزموضوع‌های آن را با رسم نمودار نشان دهید.

در دنیا عجایب و شگفتی‌های بسیاری وجود دارد. یکی از شگفتی‌های جهان خلقت جانوران هستند. جانوران گونه‌های مختلفی دارند.

پرندگان جانورانی هستند که پرواز می‌کنند. پروبال، برای پرندگان، مهم‌ترین عضو است. پرها اگرچه ظریف‌اند، قوی نیز هستند. پروبال پرندگان که در زمان پرواز گسترده می‌شوند، در زمان سرما، لحافی گرم و پوشنده، و در وقت خطر، سپری برای مخفی‌شدن پرنده‌اند. برخی از پرندگان مثل تیر پرواز می‌کنند. بعضی دیگر به راحتی تغییر جهت می‌دهند و عده‌ای نیز در آب شیرجه می‌زنند. شترمرغ بزرگ‌ترین پرنده است و نمی‌تواند پرواز کند و مرغ مگس‌خوار به اندازه سر انگشت است و کوچک‌ترین پرنده جهان است.

خزندگان هم موجودات عجیبی هستند. آن‌ها به روی زمین می‌خزند. بدنشان فلس دارد و معمولاً تخم می‌گذارند. بزرگ‌ترین خزنده، «تمساح»، به طول هفت متر، و کوچک‌ترین آن‌ها مارمولک خانگی است که تنها ۱۸ میلی‌متر طول دارد. آبی‌زیان، به جای زندگی در خشکی، در آب زندگی می‌کنند. آن‌ها، به جای شُش، آبشش دارند؛ به همین خاطر می‌توانند در زیر آب نفس بکشند. ماهی‌ها یکی از انواع این آبی‌زیان هستند.

دوزیستان جانورانی هستند که قادرند هم در آب و هم در خشکی زندگی کنند. آن‌ها در نوزادی ابتدا، آبشش دارند اما، به تدریج، با رشد کردن، صاحب یک جفت شُش می‌شوند و در خشکی، نفس می‌کشند.

این گونه‌گونی و شگفتی خلقت جانوران یکی از نشانه‌های قدرت خداوند است و برای ما درس‌ها و حکمت‌های فراوانی دارد.

♦♦ با استفاده از روش طبقه‌بندی کردن موضوع، متنی با یکی از موضوع‌های

زیر بنویسید:

♦ کلاغ

♦ عینک

♦ خانه

موضوع:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

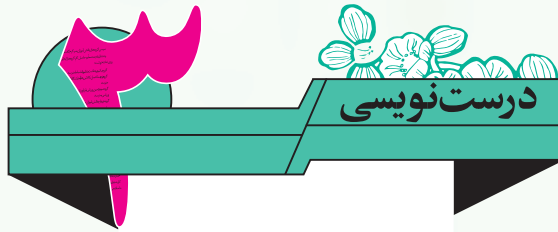
◆◆◆ نوشته‌هایی را که در کلاس خوانده شد بر پایهٔ سنجه‌های زیر، بررسی و نقد کنید.

سنجه‌های ارزیابی

- ◆ پیش‌نویسی؛
- ◆ طبقه‌بندی کردن موضوع نوشته؛
- ◆ رعایت طبقه‌بندی ذهن و نوشته (آغاز، میانه و پایان)؛
- ◆ پیراسته‌نویسی (رعایت نشانه‌های نگارشی، نداشتن غلط املائی، توجه به درست‌نویسی و حاشیه‌گذاری)؛
- ◆ شیوهٔ خواندن.

نتیجهٔ بررسی و داوری

♦ الف. من و حسن به کتابخانه عمومی شهر رفتیم و یک ساعت در آنجا مطالعه کردیم. روز بعد، من با معلم و دانش آموزان به کتابخانه عمومی رفتیم.

♦ ب. من و حسن به کتابخانه عمومی شهر رفتیم و یک ساعت در آنجا مطالعه کردم. روز بعد، من با معلم و دانش آموزان به کتابخانه عمومی رفتیم.

جمله الف درست است.

- برای «نهاد مفرد»، فعل به صورت «مفرد» می آید: من به مدرسه رفتیم.

- برای «نهاد جمع»، فعل به صورت «جمع» می آید: ما به مدرسه رفتیم.

- برای «نهاد مفردی که همراه شخص دیگری» باشد و بین آن ها «و» بیاید، فعل به صورت «جمع» می آید: من و حسن به مدرسه رفتیم.

- برای «نهاد مفردی که همراه شخص دیگری باشد» و بین آن ها «با» بیاید، فعل با کلمه قبل از «با» هماهنگ است: من با حسن به مدرسه رفتیم. ما با حسن به مدرسه رفتیم. من با دانش آموزان به مدرسه رفتیم. دانش آموزان با من به مدرسه آمدند.

♦ جمله های زیر را ویرایش کنید:

♦ پروانه در میان گل ها چرخیدند.

.....

♦ ملکه با زنبورهای عسل به سمت باغ گل ها پرواز کردند.

.....

♦ دانش آموز و معلم در کلاس مهارت های نوشتاری می نوشت.

.....

◆ نوشته زیر را بخوانید و اصل ضرب المثل را با شکل گسترش یافته آن مقایسه کنید.

ضرب المثل: «یک دست صدا ندارد.»

باز آفرینی مَثَل

صاحب خانه هم‌زمانش را بُرد توی یک اتاق و گفت: «شماها این‌جا راحت ترید.»

یک نفر از آن‌ها آواز می‌خواند و بقیه دست می‌زدند. صاحب خانه، هر چند وقت یک‌بار، به جمع آن‌ها سر می‌زد و برایشان چای و شیرینی می‌آورد. مردی، گوشهٔ اتاق، کنار حاج داوود، نشسته بود و به در و دیوار نگاه می‌کرد. صاحب خانه توی اتاق سرکشید و چشمش به مرد ساکت افتاد و به او گفت: «اخوی، اگه با ما قهری، چرا اومدی عروسی پسر؟» همه برگشتند و به مرد ساکت نگاه کردند. حاج داوود گفت: «از هم‌زمان قدیمه.»

صاحب خانه گفت: «خیلی خوش اومدن. اما این‌جا که دیگه جبهه نیست، این‌جا عروسی پسر منه؛ اگه دست نزنی و شاد نباشی، ناراحت می‌شم.» مرد ساکت از جایش بلند شد و گفت: «خیلی دلم می‌خواست دست بزنم؛ ولی حیف که یه دست صدا نداره!» همه به آستین چپ مرد که آویزان بود نگاه کردند.

◆ مهمان‌هایی با کفش‌های لنگه‌به‌لنگه

◆◆ اکنون، ضرب‌المثل زیر را گسترش دهید.

ضرب‌المثل: «هر که بامش بیش برفش بیشتر»

باز آفرینی مَثَل

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

درس چهارم:

کوچک تر کردن موضوع

معلمه درس چهارم نگارش را بهتون
شروع کرد و گفت: این درس، البته
شامل سه آیه با آن تفاوت‌هایی
گذاشته، یک موضوع بزرگ و
می‌کردیم و هر قسمت از آن
خود می‌آوردیم.

خرد کنیم به ریز
آب و هوا
مشاغل روستا
روستا و
حالا
است و صبح
روستا را دید
صبح روستا

کوچک‌تر کردن موضوع

معلم درس چهارم نگارش را، بی‌مقدمه، شروع کرد و گفت: این درس ادامهٔ درس قبلی شماسست؛ البته با آن تفاوت‌هایی دارد. در درس گذشته، موضوعی بزرگ و کلی را کوچک‌تر می‌کردیم و هر قسمت از آن را در بخشی از نوشتهٔ خود می‌آوردیم.

در این درس، بر اساس ذوق و اطلاعات خودمان، یکی از آن تکه‌های کوچک‌شده را برمی‌گزینیم و دربارهٔ آن می‌نویسیم. مثلاً «روستا» موضوعی کلی است و اگر آن را به اجزایی کوچک‌تر خُرد کنیم، به ریزموضوع‌های زیر تقسیم می‌شود:

آب و هوای روستا، آداب و رسوم مردم روستا، مشاغل روستایی، نوع پوشش روستائینان، صبح روستا و....

حالا خود من، که کودکی‌ام در روستا گذشته است و صبح روستا و قوقولی‌قوقوی خروس‌های روستا را دوست دارم، از میان موضوع‌های خردشده، «صبح روستا» را انتخاب کرده‌ام و دربارهٔ آن چنین نوشته‌ام:

روستا؛ چه نام قشنگی! این نام دل‌نشین خاطره‌ها و خیال‌هایی را برمی‌انگیزد که یاد آن‌ها، همچون چشمه، پیوسته جاری و زلال است. روستا چیزهای بسیاری دارد که می‌توان درباره‌ی هر یک از آن‌ها بسیار گفت و نوشت؛ چشمه‌ها، کوه‌ها، دشت‌ها، دره‌ها، کشتزارها، مرغ‌ها و خروس‌ها، بره‌ها و گوسفندها، اسب‌ها، گاوها، گربه‌ها، سگ‌ها، و خلاصه، آسمان زیبا و مزرعه‌های رنگارنگش و هزارویک چیز از صفا و سادگی و صمیمیت مردمانش.

اما من در این جا از قوقولی‌های خروس سحری می‌گویم؛ پرنده‌ای آسمانی که آمدن روشنایی را، زودتر از همه، درک می‌کند و مؤدّه رسیدن خورشید را به همگان می‌دهد. بانگ خروس در سحرگاهان روستا، تنها صدای بیدارباشی است که مردم روستا را به بیداری و نماز فرامی‌خواند. در روستا، همه چیز نشان از کوشش و تلاش دارد. قوقولی‌قوقوی بامدادی خروس هم زنگ اذان است و هم آغاز یک روز کار و تلاش خستگی‌ناپذیر. آبادانی ایران به همین کوشندگی کارگران و کشاورزان و خرّمی دشت و طبیعتِ روستاها وابسته است.

خروس پیک سحری است. روستانشینان سحرخیزانی هستند که پیش از خورشید، طلوع می‌کنند و با تلاش خود، به زندگی گرمی و گواری می‌بخشند.

حالا، از شما می‌خواهم با من قدم به قدم پیش بیايید.

- یک موضوع کلی را انتخاب کنید.
 - آن را در ذهنتان به موضوع‌های کوچک‌تری تقسیم کنید.
 - اکنون، ببینید به کدام موضوع علاقه بیشتری دارید و اطلاعاتتان دربارهٔ کدام موضوع بیشتر است.
 - با توجه به علاقه و دانش خود، یکی از موضوع‌های کوچک را برگزینید.
 - یک بار دیگر طبقه‌بندی نوشته (موضوع، آغاز، میانه و پایان) را در نظر بگیرید.
 - پس از این مراحل، قلم را بردارید و نوشتن را آغاز کنید.
- بعد از سخنان معلم، بیست دانش‌آموز نویسنده، با سکوتی متفکرانه، در خانهٔ خیال خود، به موضوع، اطلاعات لازم دربارهٔ موضوع و طبقه‌بندی آن می‌اندیشیدند. معلم، که احساس خوبی نسبت به پیشرفت دانش‌آموزان داشت، با صدایی ملایم گفت: «هر وقت نقشهٔ ذهنی‌تان کامل شد، می‌توانید نوشتن را آغاز کنید. شک ندارم که مزهٔ خوش نوشتن و خاطرهٔ شیرین آن در یادتان خواهد ماند.»
- سپس، نوشتن آغاز شد و قلم دانش‌آموزان روی کاغذ به حرکت درآمد و معلم نگارش هم، همراه دانش‌آموزان، نوشتن را آغاز کرد.

◆ نوشته زیر را بخوانید و پس از بررسی دقیق، موضوع نوشته و موضوع‌های کوچک‌تر هر بند را مشخص کنید.

موضوع:

نوروز یعنی روز نو، روزگار نو. شاید به همین خاطر است که با آمدن نوروز، همه چیز نو می‌شود.

درختان از نو شکوفه و برگ می‌کنند و از نو میوه می‌دهند. چشمه‌های بسیاری از کوه سرازیر می‌شوند که همه زلال و تازه هستند. حیوانات فراوانی که در تمام زمستان در خواب بوده‌اند بیدار می‌شوند و زندگی دوباره و نو پیدا می‌کنند.

در نوروز، همه سعی می‌کنند نو و تازه‌تر به نظر بیایند؛ خانه نو، لباس نو، پول نو، برگ و شکوفه نو، زندگی نو و

مامان، با ذوق و سلیقه‌اش، فضای خانه را دگرگون می‌کند و همه چیز را برق می‌اندازد.

بابا هم دست به نوآوری می‌زند؛ چیزهای نو می‌خرد، خاک باغچه را عوض می‌کند و یکی‌دوتا نهال یا گل رُز هم می‌کارد.

بچه‌ها لباس‌های نو می‌پوشند؛ از بزرگ‌ترها عیدی و کتاب‌های نو می‌گیرند و در مسافرت عید، جاهای نو و تازه را می‌بینند.

راستی! کسی را می‌شناسید که با آمدن نوروز و نو شدن طبیعت، نگاهش را نو کند؟ یعنی به چیزهای اطرافش جور دیگری نگاه کند. سهراب سپهری در یکی از شعرهایش می‌گوید: «چشم‌ها را باید شست / جور دیگر باید دید.» شستن چشم‌ها چیزی است شبیه خانه‌تکانی عید، یا عوض کردن لباس‌های کهنه و فرسوده.

♦♦ یکی از موضوع‌های کلی زیر را انتخاب کنید. آن را به ریزموضوع‌هایی تقسیم کنید و درباره یکی از این ریزموضوع‌ها متنی بنویسید.

♦ محل زندگی ما ♦ ایران ♦ آسمان شب

موضوع:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

♦♦♦ یکی از نوشته‌های گروه دیگر را انتخاب کنید و آن را بر اساس سنجه‌های زیر، بررسی و نقد کنید. نتیجه کار خود را در جای مشخص شده بنویسید و سپس در کلاس بخوانید.

سنجه‌های ارزیابی

- ♦ پیش‌نویسی؛
- ♦ کوچک کردن موضوع نوشته؛
- ♦ رعایت طبقه‌بندی ذهن و نوشته (آغاز، میانه و پایان)؛
- ♦ پیراسته‌نویسی (رعایت نشانه‌های نگارشی، نداشتن غلط املائی، توجه به درست‌نویسی و حاشیه‌گذاری)؛
- ♦ شیوه خواندن.

نتیجه بررسی و داوری

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

♦ آن قدر مطلب را برایش تکرار کردم که به قول معروف «زبانم مو در آورد».

♦ آن قدر مطلب را برایش تکرار کردم که به قول معروف «خسته شدم».

جمله اول درست است؛ زیرا بعد از عبارت «**به قول معروف**» سخن معروف و شناخته‌شده‌ای قرار گرفته است؛ اما در جمله دوم، سخن معروفی ذکر نشده است. بنابراین، هر گاه در نوشته‌ای عبارت «**به قول معروف**» را به کار ببریم، باید پس از آن، حتماً سخنی معروف، بیتی مشهور، مثلی رایج و... ذکر کنیم:

♦ برای آمدن تو آن قدر صبر کردم که به قول معروف زیر پایم علف سبز شد.

♦ جمله‌های زیر را ویرایش کنید:

♦ وقتی دو مبصر در یک کلاس باشند به قول معروف نظم کلاس به هم می‌خورد.

.....

♦ از بس که آن مجلس طولانی شد به قول معروف همه به خواب رفتند.

.....

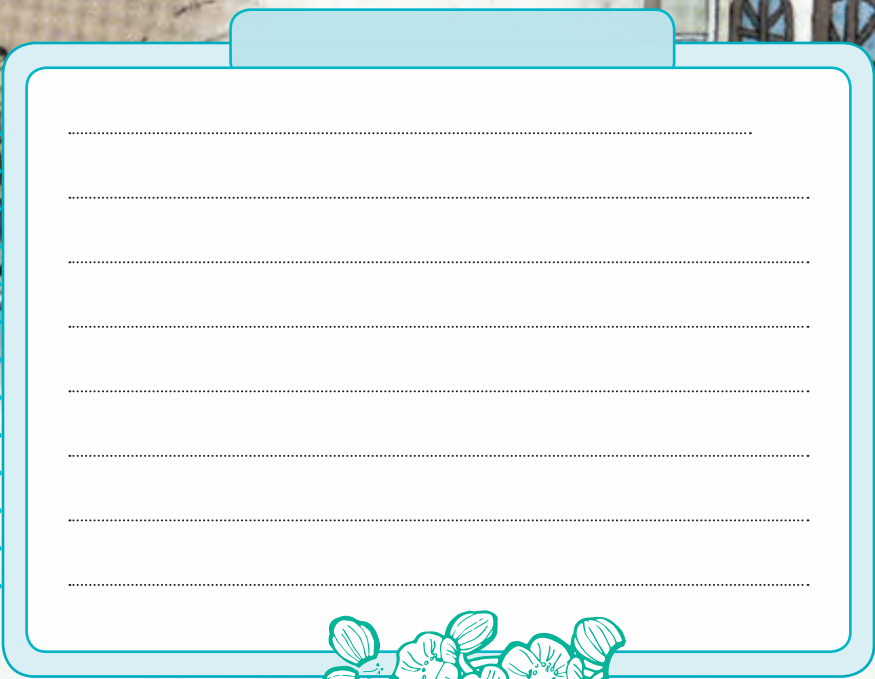

♦ به دو تصویر زیر با دقت نگاه کنید؛ درباره تفاوت آن‌ها بیندیشید و هر یک را در نوشته‌ای جداگانه توصیف کنید. معیار سنجش نوشته‌های شما تشخیص دوستانتان است. یعنی زمانی که نوشته‌هایتان را در کلاس می‌خوانید، آن‌ها باید تشخیص دهند هر نوشته مربوط به کدام تصویر است.

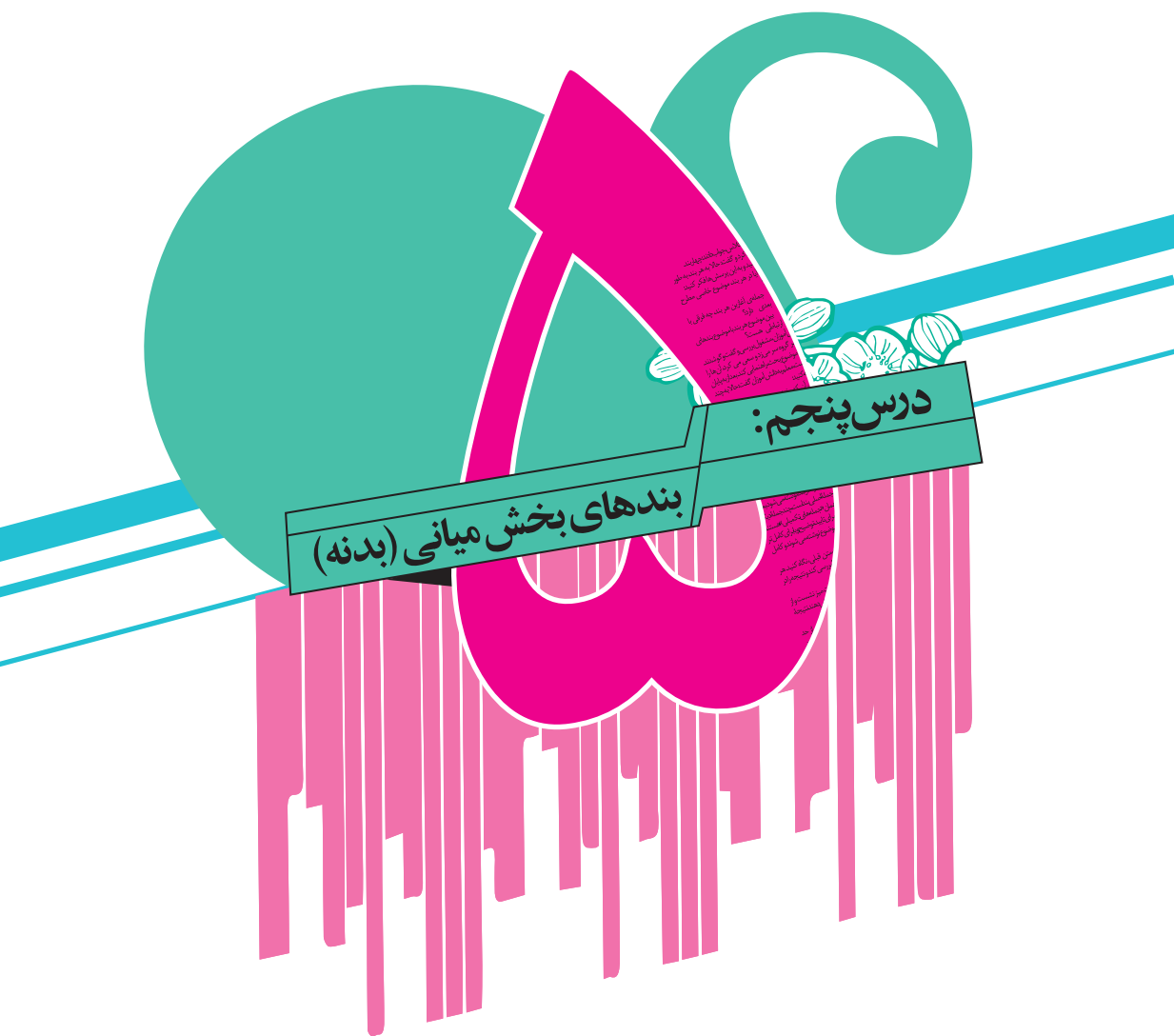

A large rectangular writing area with a light blue header at the top. The main body is white and contains ten horizontal dotted lines for writing. The area is framed by a blue border with diamond-shaped patterns on the left and right sides.

A second large rectangular writing area, identical to the first, with a light blue header and ten horizontal dotted lines. It is also framed by a blue border with diamond-shaped patterns on the left and right sides.

درس پنجم: بندهای بخش میانی (بدنه)

در این بخش از کتاب، شما با مفاهیم جدیدی آشنا خواهید شد. این بخش شامل درس پنجم است که به بندهای بخش میانی (بدنه) می‌پردازد. در این درس، شما با مفاهیم جدیدی آشنا خواهید شد.

در این بخش از کتاب، شما با مفاهیم جدیدی آشنا خواهید شد. این بخش شامل درس پنجم است که به بندهای بخش میانی (بدنه) می‌پردازد. در این درس، شما با مفاهیم جدیدی آشنا خواهید شد.

معلم نگارش وارد کلاس شد و روی صندلی خود مقابل بچه‌ها نشست و کتابی از کیفش درآورد. جلد کتاب، آبی بود و روی آن با خط درشت نوشته شده بود: «ماتیلدا»

معلم کتاب را باز کرد و گفت: «بچه‌های عزیز، به دو صفحه اول این رمان گوش دهید تا بعد بگویم بین این متن با درس جدید چه ارتباطی وجود دارد.» و اما داستان:

پدر و مادرها، حتی اگر فرزندشان بدترین موجود عالم باشد، باز گمان می‌کنند تحفه‌ای بی‌همتاست. بعضی از آن‌ها از این هم فراتر می‌روند و گمان می‌کنند رگه‌هایی از نبوغ در فرزندشان هست. آن‌ها معمولاً از هوش سرشار بچه‌هایشان برای ما سخن می‌گویند.

معلمان مدرسه، در چنین مواقعی، خیلی رنج می‌کشند. آن‌ها با این‌که می‌دانند این تعریف و تمجیدها هیچ نسبتی با هوش این دانش‌آموز ندارد، مجبورند همین‌طور گوش بدهند و با تکان دادن سرشان تأیید کنند؛ در ظاهر بخندند و در باطن غصه بخورند.

اگر من معلم بودم، برای این والدین چیزهایی می‌نوشتم و به آن‌ها نشان می‌دادم که اوضاع آن‌قدرها هم گل و بلبل نیست! مثلاً می‌نوشتم: «پسر شما، ماکسیمیلیان، جداً افتضاح است. خدا کند کسب و کار خانوادگی داشته باشید که بتوانید، بعد از ترک تحصیل، آن‌جا بچپانیدش! وگرنه محال است جای دیگری کاری گیرش بیاید!»

گاهی به پدر و مادرهایی برمی‌خوریم که نقطه مقابل گروه قبلی هستند. هیچ عشق و علاقه‌ای به فرزندشان نشان نمی‌دهند... ماتیلدا،

که دختری باهوش بود، پدر و مادرش از این دسته بودند و چنان سرگرم زندگی خود بودند که متوجه زیرکی دخترشان نشده بودند... او دلش برای خواندن کتاب پرمی زد... (ماتیلدا، با تلخیص و اندکی تغییر)

معلم به این جای داستان که رسید، کتاب را بست و بلند شد و گفت: اکنون این بخش از رمان را در اختیار گروه‌ها می‌گذارم تا درباره آن گفت‌وگو کنند. معلم برگ‌های چاپ‌شده را بین گروه‌ها تقسیم کرد؛ سپس گفت: اول بگوئید این متن چند بند دارد.

تقریباً همه کلاس جواب دادند: چهار بند.

معلم گفت: حالا به هر بند، به‌طور جداگانه، نگاه کنید و به این پرسش‌ها فکر کنید:

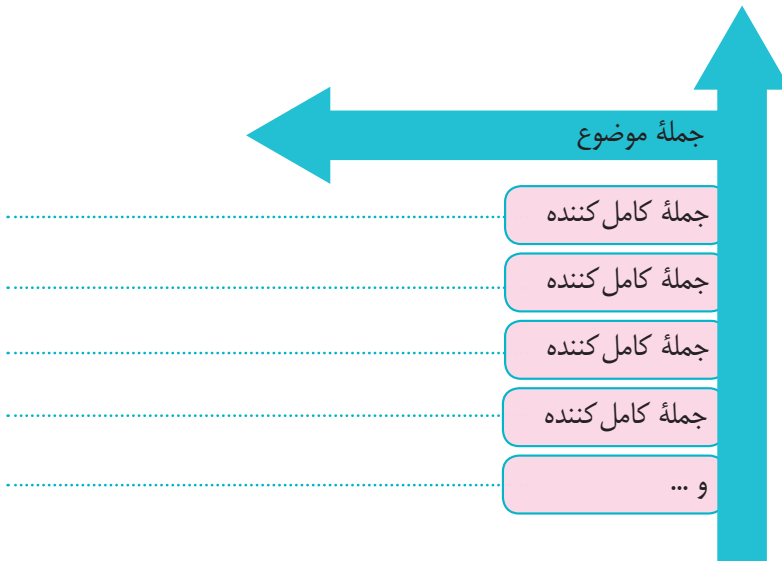
- آیا در هر بند، موضوع خاصی مطرح شده است؟
- جمله آغازین هر بند چه فرقی با جمله‌های بعدی دارد؟
- بین موضوع هر بند با موضوع بندهای دیگر چه ارتباطی هست؟

دانش‌آموزان مشغول بررسی و گفت‌وگو شدند. معلم به هر گروه سر می‌زد و سعی می‌کرد آن‌ها را در ارتباط با موضوع بحث راهنمایی کند. بعد از به‌پایان آمدن فرصت، معلم به دانش‌آموزان گفت: حالا به چند نکته توجه کنید: برای آن که بخش‌های مختلف نوشته شما ارتباط محکمی با هم داشته باشند، باید اجزا و ساختار بند را بیشتر بشناسید.

♦ هر بند دو قسمت دارد: جمله موضوع، جمله‌های کامل‌کننده.

هر بند خودش یک موضوع دارد که، در عین استقلال، با موضوع بندهای دیگر هم ارتباط دارد. برای نوشتن یک بند، فکر یا موضوع آن بند را در جمله‌ای بیان می‌کنیم. به این جمله «**جمله موضوع**» می‌گویند. جمله موضوع، معمولاً، در آغاز بند نوشته می‌شود. بعد از جمله موضوع که جمله اصلی بند است، چند جمله دیگر می‌آید؛ این جمله‌ها همان «**جمله‌های کامل‌کننده**» هستند. این جمله‌ها برای تأیید، توضیح و یا برای روشن‌تر کردن مقصود جمله موضوع نوشته می‌شوند و کامل‌کننده معنای آن هستند.

نمودار زیر ساختار بند را نشان می‌دهد:

حالا یک بار دیگر به متن قبلی نگاه کنید. هر گروه، به ترتیب، یک بند آن را بررسی و نتیجه را در کلاس بیان کند.

بعد از چند دقیقه، معلم پشت میز نشست و از گروه‌ها خواست تا نتیجه کارشان را گزارش دهند. نتیجه کار گروه‌ها به این صورت بود:

● **گروه اول:** موضوع بند اول علاقه بیش از حد بعضی از پدرها و مادرها به فرزندانشان است. جمله «پدر و مادرها، حتی اگر فرزندشان بدترین موجود عالم باشد، باز گمان می‌کنند تحفه‌ای بی‌همتا است.» **جمله موضوع** است و جمله‌های بعدی **جمله‌های کامل کننده یا تکمیلی** هستند.

● **گروه دوم:** بند دوم اندازه بند اول است و از بندهای دیگر کوتاه‌تر است. موضوع بند درباره رنجی است که معلم‌ها از علاقه زیاد پدران و مادران نسبت به فرزندشان تحمل می‌کنند. جمله «معلمان مدرسه، در چنین مواقعی، خیلی رنج می‌کشند.» جمله موضوع است و جمله‌های دیگر هم تکمیل کننده جمله اول هستند.

● **گروه سوم:** بند سوم بلندترین بند این متن است. موضوع این بند واکنش نشان دادن به تعریف و تمجیدهای اغراق آمیز پدرها و مادرها از فرزندانشان است. جمله موضوع «اگر من معلم بودم، برای این والدین چیزهایی می‌نوشتم و به آن‌ها نشان می‌دادم که اوضاع آن قدرها هم گل و بلبل نیست!» است. جمله‌های بعدی هم تکمیل‌کننده همین پیام هستند.

● **گروه چهارم:** موضوع بند چهارم برعکس موضوع بند اول است؛ یعنی بی‌علاقگی بیش از اندازه پدرها و مادرها به فرزندانشان. جمله موضوع، که مثل بندهای دیگر در ابتدا آمده، این است: «گاهی به پدر و مادرهایی برمی‌خوریم که نقطه مقابل گروه قبلی هستند.» جمله‌های بعدی هم مثال‌هایی است که برای تکمیل و تأیید جمله موضوع نوشته شده‌اند. سرانجام، معلم همه گروه‌ها را تشویق کرد و گفت: خوش‌حالم که درس را به‌خوبی یاد گرفته‌اید. در این درس، آموختیم که هر نویسنده تلاش می‌کند، معمولاً، نخست، حرف اصلی خود را در اولین جمله نوشته بیاورد و در ادامه، همان معنا و مقصود را، کمی بیشتر، گسترش بدهد و کامل‌تر بیان کند.

فعالیت‌های نگارشی

♦ پس از خواندن بند زیر، جمله موضوع و جمله‌های کامل‌کننده را مشخص کنید.

سخن گفتن در برابر جمع، برای خیلی‌ها، با هیجان و هراس همراه است. ریشه این هیجان و هراس در دوران کودکی این افراد نهفته است. این هیجان و هراس با آن‌ها به دنیا نیامده است؛ این گونه یادگرفته‌اند یا از دیگران به آن‌ها منتقل شده است. روان‌شناسان می‌گویند: «ریشه بیشتر مشکلات در بزرگسالی به دوران کودکی برمی‌گردد.» اگر این سخن روان‌شناسان درست باشد، پس، هیجان و هراس هنگام سخن گفتن در برابر جمع هم، به تربیت و آموزش دوران کودکی ما برمی‌گردد.

جمله موضوع:

.....
.....
.....

جمله‌های کامل‌کننده:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

◆ ناخن

◆ گفتش

موضوع:

◆◆◆ هر یک از بندهایی را که دوستانتان در تمرین قبل نوشتند و در کلاس خواندند، با سنجه‌های زیر، ارزیابی کنید و نتیجه را بنویسید.

سنجه‌های ارزیابی

- ◆ پیش‌نویسی؛
- ◆ رعایت ساختار بند (داشتن جملهٔ موضوع، داشتن چند جملهٔ کامل‌کننده)؛
- ◆ ارتباط و نظم بین جملهٔ موضوع و جمله‌های تکمیل‌کننده؛
- ◆ پیراسته‌نویسی (رعایت نشانه‌های نگارشی، نداشتن غلط املائی، توجه به درست‌نویسی و حاشیه‌گذاری)؛
- ◆ شیوهٔ خواندن.

نتیجهٔ بررسی و داوری

.....

.....

.....

.....

.....

.....

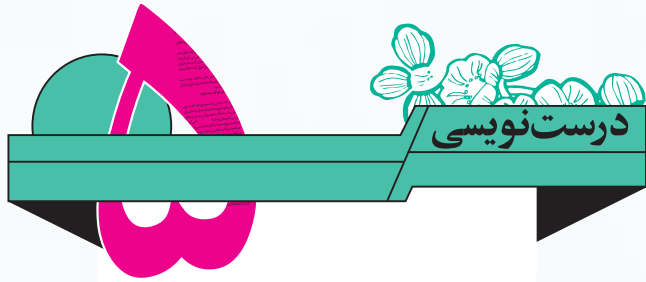
.....

.....

.....

.....

♦ الف. کتاب‌خانه‌ام را مرتب کردم. کتاب‌هایی را که نمی‌خواستم جمع کردم، توی جعبه گذاشتم و به کتاب‌خانه محل هدیه کردم.

♦ ب. کتاب‌خانه‌ام را مرتب کردم و کتاب‌هایی را که نمی‌خواستم جمع کردم و توی جعبه گذاشتم و به کتاب‌خانه محل هدیه دادم.

جمله الف درست است. در جمله ب از «واو» ربط (حرف پیوند میان جمله‌ها) بی جا و بی‌رویه استفاده شده است.

♦ جمله‌های زیر را ویرایش کنید:

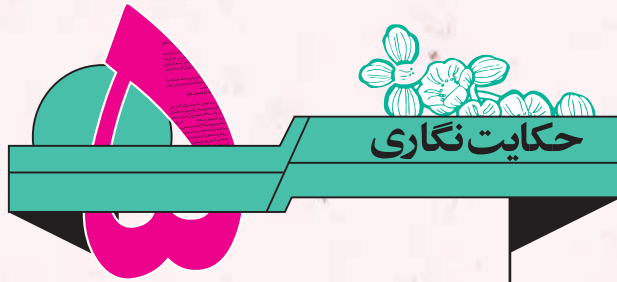
♦ مادرم خانه را تروتمیز کرد و فرش‌ها را انداخت و وسایل را چید.

.....

♦ بازیکن در نوک حمله پایه‌پای توپ دوید و بازیکن‌های تیم حریف را جا گذاشت و به دروازه نزدیک شد و گل زد.

.....

.....

♦ حکایت زیر را به نثر ساده امروزی بازنویسی کنید.

حکایت

شخصی خانه به کرایه گرفته بود. چوب‌های سقف بسیار صدا می‌داد. به خداوند خانه، از بهر مرمت آن، سخن بگشاد. پاسخ داد: چوب‌های سقف ذکر خدا می‌کنند. گفت: «نیک است؛ اما می‌ترسم این ذکر به سجود بینجامد.»

عمید زاکانی

بازنویسی

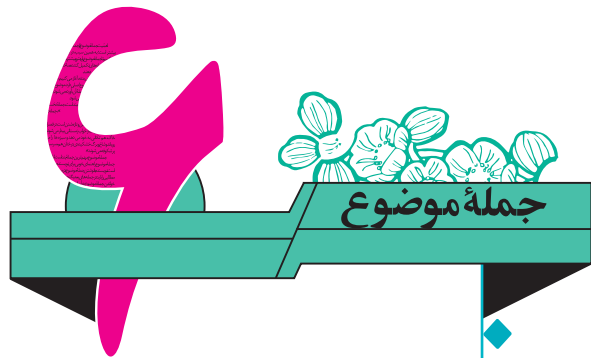
[illegible]

درود می کنند
آن در تو
می نخس
منسجم

درس نهم:

جملہ موضوع

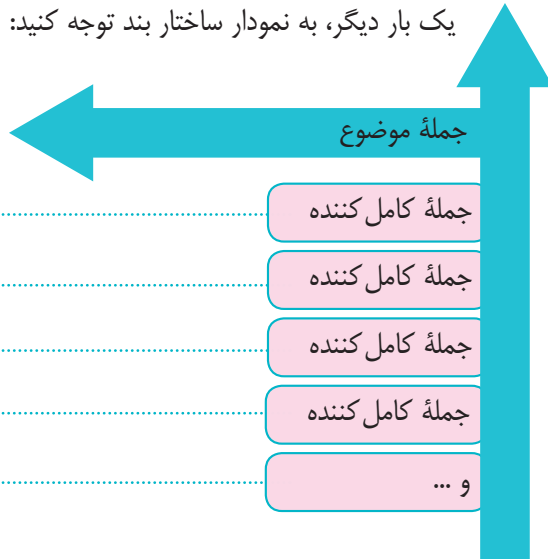

معلم، پیش از پرداختن به درس، برای یادآوری آموخته‌ها به دانش آموزان گفت: شما تاکنون، نقشه نوشتن، طبقه‌بندی ذهن و کوچک‌تر کردن موضوع را یاد گرفته‌اید و با ساختار بند، یعنی جمله موضوع و جمله‌های تکمیل‌کننده، آشنا شده‌اید.

در این درس، باز هم می‌خواهیم درباره ساختار بند گفت‌وگو کنیم. در درس قبل، گفتیم بند سالم و کامل، بندی است که یک جمله موضوع و چند جمله تکمیل‌کننده دارد.

یک بار دیگر، به نمودار ساختار بند توجه کنید:

اهمیت جمله موضوع از جمله‌های تکمیل‌کننده بیشتر است؛ به همین سبب، در این درس، تلاش می‌کنیم تا جمله موضوع را بهتر و بیشتر بشناسیم. جمله موضوع و جمله‌های تکمیل‌کننده ساختمان بندهای بدنه را تشکیل می‌دهند.

اکنون از بندهای بدنه آغاز می‌کنیم. هر یک از بندهای بدنه یک موضوع اصلی دارد. موضوع اصلی هر بند، معمولاً، در اولین جمله آن، آورده می‌شود. به این جمله «جمله موضوع» گفته می‌شود.

در نوشته زیر، که یک بند است، جمله نخست آن، «بهار فصل رویدن و تازه شدن است»، جمله موضوع است.

«بهار فصل رویدن و تازه شدن است. در فصل بهار، همه موجودات از خواب زمستانی بیدار می‌شوند. خاک هم تکانی به خود می‌دهد و سبزه‌ها را می‌رویاند و شاخ و برگ خشکیده درختان هم سرسبز و پُرشکوفه می‌شوند.»

جمله موضوع مهم‌ترین جمله بند است. از این رو، جمله موضوع راهنمای خوبی برای نویسنده و خواننده است. نویسنده، با نوشتن جمله موضوع، درمی‌یابد که چه مطالبی را باید در جمله‌های بعد بگنجانند. خواننده نیز، با خواندن جمله موضوع، به آسانی می‌فهمد که موضوع بند چیست. در مثال بالا، وقتی نویسنده بند را با جمله «بهار فصل رویدن و تازه شدن است» آغاز کند، می‌داند که جمله‌های بعدی باید بیان‌کننده موضوع بهار و رویش باشد. خواننده نیز، با خواندن جمله موضوع، در ابتدای بند، متوجه مطالب این بند می‌شود.

چه رابطه‌ای بین جمله موضوع با بقیه جمله‌های بند وجود دارد؟

همان‌طور که در نمونه بالا دیدیم، در یک بند، به جز جمله موضوع، جمله‌های دیگری نیز وجود دارد که موضوع جمله نخست را تأیید و تقویت می‌کنند. بند یا نوشته‌ای که تمام جمله‌های آن در توضیح و شرح بیشتر فکر و موضوع جمله نخست (جمله موضوع) باشد بند یا نوشته منظم و منسجم است.

اکنون، به دو بند زیر توجه کنید:

♦ **الف: «خواندن داستان باعث رشد ذهنی کودکان می‌شود.** دنیای داستان با تخیل آمیخته است و دنیای ذهنی کودکان نیز دنیایی سرشار از زیبایی‌های تخیل است. کودکان، در عالم خیال، خود را به جای شخصیت‌های داستان می‌گذارند و نقش آن‌ها را بازی می‌کنند. این همراهی با رویدادهای داستانی بر تجربه‌های آن‌ها می‌افزاید و سبب رشد فکری‌شان می‌شود.»

♦ **ب: «خواندن داستان باعث رشد ذهنی کودکان می‌شود.** نقاشی تمرین درست نگاه کردن است. کاریکاتور تمرین جور دیگر دیدن است. خوش‌نویسی تمرین تسلط بر انگشتان و زیبانویسی کلام است. والدین، معمولاً، در تعطیلات تابستان، به غنی کردن اوقات فراغت فرزندانشان فکر می‌کنند.»

همان‌طور که می‌بینید، در نوشتهٔ بند الف، همهٔ مطالب برای تکمیل و گسترش موضوع جملهٔ اول (تأثیر داستان در رشد ذهنی کودکان) آورده شده است و بین جمله‌ها ارتباط معنایی کاملی وجود دارد؛ بنابراین، بند اول نوشته‌ای منسجم است؛ اما در نوشتهٔ دوم (بند ب)، جمله‌های متن با یکدیگر و با جملهٔ نخست ارتباط ندارند و هر کدام موضوعی جداگانه را بیان می‌کنند. این گونه نوشته‌ها به نوعی هذیان شبیه‌اند که با پراکنده‌گویی موضوع را از یاد می‌برند و خواننده را سردرگم می‌کنند.

فعالیت‌های نگارشی

◆ بندهای زیر را بخوانید و سپس، موضوع بند و جمله موضوع را مشخص کنید.

الف. بازی، برای کودکان، لذت‌بخش‌تر از خوردن آب و غذاست. کودکان، وقتی در شورو شادی بازی غرق می‌شوند، غذا خوردن را فراموش می‌کنند. بیشتر مادران، برای خوراندن غذا به کودکان خود، به زحمت می‌افتند اما هرگز پیش نمی‌آید مادری، برای تشویق کودک به بازی، به زحمت بیفتد. کودکان، هنگام غذا خوردن، به سراغ بازی می‌روند ولی هنگام بازی، معمولاً دنبال غذا نمی‌روند.

..... موضوع بند:

..... جمله موضوع:

ب. «کتاب‌ها مثل آدم‌ها هستند. بعضی از کتاب‌ها ساده لباس می‌پوشند و بعضی لباس‌های عجیب و غریب و رنگارنگ دارند. بعضی از کتاب‌ها برای ما قصه می‌گویند تا بخوابیم و بعضی قصه می‌گویند تا بیدار شویم. بعضی از کتاب‌ها شاگرد اول می‌شوند و جایزه می‌گیرند؛ بعضی مردود می‌شوند و بعضی تجدید؛ بعضی از کتاب‌ها تقلب می‌کنند... بعضی از کتاب‌ها پُر حرف‌اند ولی حرفی برای گفتن ندارند و بعضی ساکت و آرام‌اند ولی یک عالم حرف گفتنی در دل دارند...»
بی‌بال‌پریدن، قیصر امین‌پور

موضوع بند:

جمله موضوع:

♦♦ برای هر یک از موضوع‌های زیر، یک بند بنویسید.

الف. تیم والیبال کلاس ما

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ب. صدای زنگ آخر

.....

.....

.....

.....

.....

.....

◆◆◆ نوشته‌های دوستانتان را که در کلاس خوانده می‌شود، بر اساس معیارهای زیر، بررسی و نقد کنید.

سنگه‌های ارزیابی

- ◆ داشتن پیش‌نویس؛
- ◆ داشتن پاک‌نویس (رعایت نشانه‌های نگارشی، نداشتن غلط املایی، توجه به درست‌نویسی و حاشیه‌گذاری)؛
- ◆ رعایت ساختار بند (داشتن جملهٔ موضوع، داشتن جمله‌های تکمیل‌کننده)؛
- ◆ شیوهٔ خواندن.

نتیجهٔ بررسی و داوری

.....

.....

.....

.....

.....

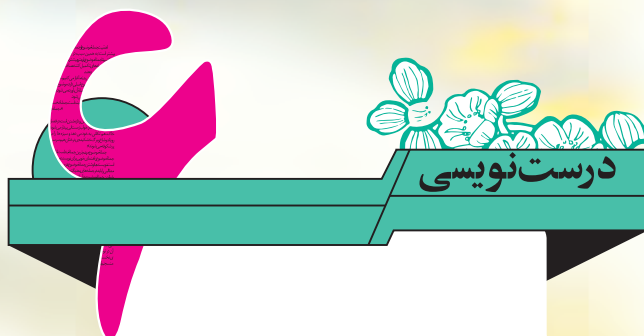
.....

.....

.....

.....

الف. صبح زود از خانه بیرون می‌روم. وقتی به مدرسه می‌رسم، بابای مدرسه را می‌بینم که تازه در مدرسه را باز می‌کند.

ب. صبح زود از خانه بیرون می‌روم. وقتی به مدرسه رسیدم، بابای مدرسه را می‌بینم که تازه در مدرسه را باز می‌کرد.

جمله الف درست است؛ زیرا همه فعل‌ها در زمان «حال» جریان دارند. هنگام نوشتن باید به زمان فعل‌ها توجه کرد. چرخش فعل‌ها از زمان حال به زمان گذشته، و برعکس، نوشته را پیچیده و خواننده را سردرگم می‌کند.

◆ جمله‌های زیر را ویرایش کنید:

◆ دوچرخه‌سواری، در روزهای با صفای اردیبهشت، دلپذیر بود. دوچرخه هم انگار خوشش می‌آید. بهتر می‌رفت.

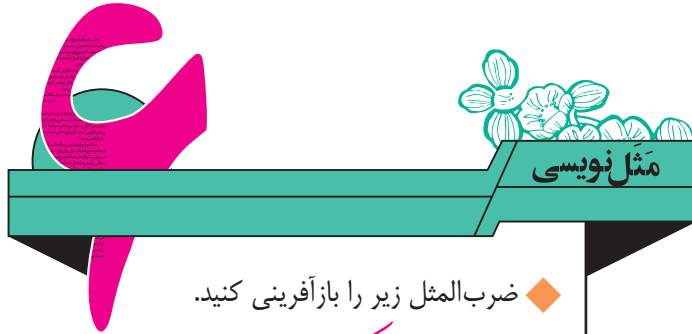
.....

.....

◆ گُل را از روی شاخه می‌چیدم، بو می‌کشتم، اما مثل همیشه از بوی آن لذت نمی‌بردم.

.....

.....

♦ ضرب المثل زیر را بازآفرینی کنید.
ضرب المثل: «بارِ کج به منزل نمی رسد»

بازآفرینی

Blank area for writing the exercise, featuring horizontal dotted lines for text entry.

درس هفتم: راهی برای نظم دادن به ذهن و نوشته

رنگ
و قلم
خود را به
سبب خوش
و قلم
سبب را گرفت و به
سبب بزرگ نری زد.
پرسیدم خوش بود؟
باشیدان و پرسیدم عظیم
کرد.
خیالی نامی خواستند نام
سبب می خورد مرزش چه طور
برای همین پرسیدم مرزاش چه
نام می گذاشتند
آن را کارش تعجب کردند و پرسید
نامی بسیار ما وقتی کسی سو
نامی خوش کنش کنش نام بر
نامی
نامی چیزی بود که تابه حال
نامی
نامی؟
نامی خوشمندهای

معلم خوش ذوق نگارش، این بار، وقتی وارد کلاس شد، رو به دانش آموزان کرد و گفت: «سلام، کسی اینجا نیست؟»

دانش آموزان همگی جواب دادند: سلام، ما این جا هستیم.

معلم لبخندی زد. یکی از دانش آموزان پرسید: چرا این پرسش را مطرح کردید؟ معلم کتابی را به دانش آموزان نشان داد و گفت: «سلام، کسی این جا نیست؟» اسم این کتاب است. امروز می خواهم بخشی از این کتاب را برایتان بخوانم. لطفاً گوش کنید:

♦ «در حالی که کنار پنجره ایستاده و به ستارگان آسمان خیره شده بودم، حرکت برق آسای شهاب توجه مرا جلب کرد. مسیر شهاب طوری بود که انگار توی باغچه خانه ما فرود آمده بود. کمی به همان جهت باغچه خیره شدم. ناگهان، صدایی شنیدم؛ صدای آه و ناله از طرف درخت سیب توی باغچه می آمد. خوب نگاه کردم؛ چشم افتاد به پسر بچه ای که به درخت سیب آویزان مانده بود. خود را به باغچه رساندم. آن چه دیده بودم درست بود. یاد قیچی باغبانی مادرم افتادم. دویدم؛ قیچی را از توی جعبه ابزار آوردم. یک صندوق کهنه که آن طرف بود گذاشتم زیر درخت و رفتم بالا. بند لباسش را که گیر کرده بود بریدم و او را پایین آوردم.

خودم را معرفی کردم و او هم گفت: من میکا هستم.

سیب خوش رنگی به طرفش گرفتم و گفتم: می توانی این سیب را بخوری؟

سیب را گرفت و بو کرد؛ گاز کوچکی به آن زد. بعد، گاز بزرگ تری زد.

پرسیدم: خوش مزه بود؟

با شنیدن این پرسش، تعظیم بلند بالایی به من کرد.

خیلی دلم می خواست بدانم اولین باری که آدم سیب می خورد، مزه اش چطوری

است؟ برای همین، پرسیدم: مزه اش چطور بود؟

باز هم تعظیم کرد.

از این کارش تعجب کرده بودم و پرسیدم: چرا تعظیم می‌کنی؟
گفت: «توی سیاره ما، وقتی کسی سؤال هوشمندانه و جالبی بکند، همیشه، در برابرش تعظیم می‌کنیم.»

این عجیب‌ترین چیزی بود که تا به حال شنیده بودم.
گفتم: «پس هنگامی که می‌خواهید به کسی احترام بگذارید، چه کار می‌کنید؟»
گفت: «سعی می‌کنیم سؤال هوشمندانه‌ای بپرسیم.»
گفتم: «چرا؟»

نخست، چون پرسش جدیدی بیان کرده بودم، تعظیم کوتاهی کرد و پاسخ داد: «ما سعی می‌کنیم سؤال هوشمندانه‌ای مطرح کنیم تا طرف مقابل تعظیم کند.»
جوابش آن قدر جالب بود که من هم خمد شدم و با تمام قوا تعظیم کردم.
پرسید: «چرا تعظیم کردی؟»

گفتم: «چون به سؤال من پاسخ هوشمندانه‌ای دادی.»
چیزی به من گفت که هیچ وقت آن را فراموش نمی‌کنم.
او گفت: «برای پاسخ که تعظیم نمی‌کنند! هیچ جوابی آن قدر صحیح نیست که شایسته تعظیم باشد. تو نباید در مقابل یک پاسخ خم شوی. پاسخ فقط بخشی از راه است که پشت سر گذاشته شده؛ پرسش است که همواره به پیش رو و آینده اشاره دارد...»
این اولین ملاقات من با میکا بود. وقتی سؤال جالبی بیان می‌کردم، تعظیم می‌کرد و وقتی پاسخ می‌دادم، به دقت، به حرف‌هایم گوش می‌داد تا ببیند می‌تواند پرسشی مناسب مطرح کند یا نه....

◆ سلام، کسی این جا نیست؟

معلم دیگر ادامه نداد. بچه‌های کلاس همچنان منتظر بودند، سپس یک‌صدا گفتند:
لطفاً ادامه بدهید. معلم کتاب را بست و گفت: «این کتاب را از کتاب‌خانه مدرسه امانت بگیرید و بخوانید.»

دانش‌آموزان عزیز، همان‌طور که در این بخش از داستان خواندید، پرسش اهمیت بسیاری دارد و کلید خیلی از مشکلات و مسائل ذهنی ماست. ذهن پویا و فعال، معمولاً، پرسشگر است. به همین دلیل گفته‌اند: «دانا هم می‌داند و هم می‌پرسد؛ اما نادان نه می‌داند و نه می‌پرسد.»

طرح پرسش مناسب، در کار نویسندگی هم، کاربرد دارد. یکی از روش‌های ساده‌سازی کار نوشتن بهره‌گیری از چارچوب پرسش و پاسخ است. طرح پرسش به نظم ذهنی و

طبقه‌بندی و آفرینش فکری ما کمک می‌کند و جمع‌آوری اطلاعات را آسان‌تر می‌سازد. اکنون فرض کنید می‌خواهیم دربارهٔ شهید «**حاج حسین بصیر**» چیزی بنویسیم. اولین و ساده‌ترین کار این است که از شیوهٔ «طرح پرسش» استفاده کنیم.

برای نمونه، پرسش‌ها می‌توانند این‌ها باشند:

- کی و کجا به دنیا آمد؟
- چند سال زندگی کرد؟
- در کدام روزگار و دورهٔ تاریخی زندگی می‌کرد؟
- ویژگی‌های اخلاقی، رفتاری و صفات نیک این شخصیت چه بود؟
- هم‌زمان و دوستان نام‌آورش چه کسانی بودند و چه خاطراتی از او روایت کرده‌اند؟
- کی، کجا و چگونه از دنیا رفت؟ آرامگاهش کجاست؟

در گام بعد، پرسش‌ها را با یک نظم می‌چینیم. یعنی باید به ترتیب قرار گرفتن پاسخ‌ها و ارتباط طولی آن از نظر سیر طبیعی، تاریخی و منطقی رویدادها بیندیشیم و آن را منظم کنیم. سپس، اگر به هر کدام از پرسش‌های منظم‌شده پاسخ دهیم و پاسخ‌ها را به همان ترتیب کنار هم بچینیم، نوشتهٔ ما پدید می‌آید.

باید تلاش کنیم پرسش‌ها را طوری طرح کنیم که با طبقه‌بندی ذهنی درس اول و بقیهٔ آموخته‌های درس‌ها هم‌خوانی داشته باشد. در پایان، نوشته را بازخوانی، ویرایش و به شکل نهایی مرتب می‌کنیم.

اکنون به نتیجهٔ کار نگاه کنید. اگر به پرسش‌های بالا به‌دقت پاسخ دهیم و پاسخ‌ها را با نظم خاصی کنار هم بچینیم، شاید چنین متنی تولید بشود:

♦ سردار حاج حسین بصیر، متولد شام غریبان سال ۱۳۲۲ خورشیدی، در یکی از روستاهای شهرستان فریدون‌کنار، در خانواده‌ای کشاورز و تهی‌دست، دیده به جهان گشود. در آن اوضاع بسیار سخت زندگی، توانست فقط تا کلاس ششم ابتدایی تحصیل کند. از همان سنین کودکی مجبور شد که به کمک خانواده بشتابد. از این رو، شغل آهنگری را انتخاب کرد و تا زمان جنگ تحمیلی به آن کار اشتغال داشت. او از بسیجیانی بود که از همان روزهای نخست به میدان نبرد رفت و هفت سال، دلاورانه در عملیات و مناطق مختلف جنگی، حماسه آفرید و بارها زخمی شد و پس از اندک بهبودی، دوباره به جبهه‌ها بازگشت. حاجی بصیر درخشان‌ترین حماسه‌های خود را در فرماندهی گردان همیشه خط‌شکن

«یا رسول الله ﷺ» به نمایش گذاشت و به افتخار فداکاری‌هایش، به فرماندهی تیپ و سرانجام به قائم مقامی لشکر «۲۵ کربلا» انتخاب شد. شخصیت معنوی و نفوذ کلام و قدرت تأثیرگذاری حاج بصیر نمونه بود؛ سادگی، صفا و صمیمیت، فروتنی، صبر و آرامش، شجاعت و... تنها بخشی از صفات برجسته اوست.

سردار حاج بصیر، همچون دیگر دوستان و هم‌رزمانش، شهید طوسی، شهید ابوعمار، شهید شیرودی، الگوی دلیری و سرمشق سادگی و مردانگی برای جوانان و نوجوانان غیور ایران زمین است. بی‌سیم چی لشکر «۲۵ کربلا» درباره فرمانده خود این‌گونه شرح می‌دهد:

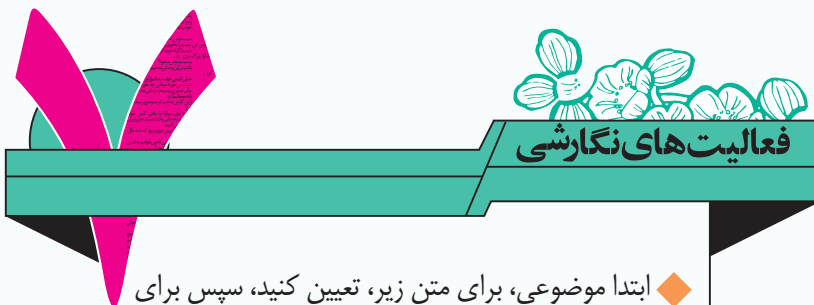
گردان «یا رسول الله ﷺ» قبل از عملیات «والفجر هشت» راهی دریای خزر شد. مدتی را، تحت فرماندهی حاج بصیر، یک دوره فشرده آموزش غواصی را در دریای خزر گذراندیم و سپس، همراه حاج بصیر، از همان جا به جبهه بهمنشیر رفتیم.

کم‌کم وقت بستن سربندها رسیده بود. چهره‌ها و حال‌وهوای جمع واقعاً عاشورایی شده بود. بچه‌ها یکدیگر را بغل می‌کردند، حلاکت می‌طلبیدند، در آغوش یکدیگر می‌گریستند. یکی سربند دیگری را می‌بست، یکی دیگر بین بچه‌ها اسفند دود می‌کرد. صورت‌ها همه گل انداخته بود. وقت وداع بود، حالا باید آماده رفتن می‌شدیم. حاج بصیر برای وداع آمده بود؛ بچه‌ها دورش حلقه زدند...

گفتم: حاجی این عراقی‌ها امشب خیلی بی‌خیال‌اند، انگار نه انگار، بچه‌ها، تا چند دقیقه دیگر، اینجا را برایشان جهنم می‌کنند.

حاجی با همان آرامش همیشگی و لبخندش گفت: آن که باید کور و کرشان کرده باشد کار خودش را کرده، ما چه کاره‌ایم.

سردار حاج حسین بصیر، پس از هفت سال جان‌فشانی در میدان‌های رزم، سرانجام، در ۴۵ سالگی، به تاریخ دوم اردیبهشت ۱۳۶۶، در عملیات کربلای ۱۰، از بلندی‌های برف‌گیر منطقه «ماووت» عراق به شوق پرواز پرگشود و به دعوت حق لبیک گفت و شریعت شهادت نوشید. مزار این شهید بزرگوار در زادگاهش پذیرای مشتاقان است.

فعالیت‌های نگارشی

♦ ابتدا موضوعی، برای متن زیر، تعیین کنید، سپس برای هر بخش، پرسش‌هایی مناسب، طرح کنید.

سهراب سپهری از شاعران معاصر است که در ۱۵ مهرماه ۱۳۰۷، در کاشان، به دنیا آمد. پدرش «اسدالله» و مادرش «ماه‌جبین» نام داشت و هر دو اهل هنر و شعر بودند.

سپهری دورهٔ ابتدایی و دبیرستان را در کاشان به پایان رساند و پس از فارغ‌التحصیلی از دانش‌سرای مقدماتی، به استخدام ادارهٔ فرهنگ کاشان درآمد. سپس به تهران آمد و در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران به تحصیل پرداخت و نشان درجهٔ اول علمی را دریافت کرد.

سهراب، در زمینهٔ شعر، آثاری ارزشمند پدیدآورد. شعرهایش بسیار لطیف و پر از احساس و عاطفه است. مجموعه شعر «هشت کتاب» اثر معروف اوست.

او به فرهنگ مشرق‌زمین علاقهٔ خاصی داشت و به هندوستان، پاکستان، افغانستان، ژاپن و چین سفر کرد.

سپهری، اردیبهشت ۱۳۵۹، در تهران، درگذشت. آرامگاهش در اردهال کاشان است.

♦ موضوع:

♦ پرسش‌ها

؟.....♦

؟.....♦

؟.....♦

؟.....♦

♦♦ زندگی‌نامه یکی از بزرگان محل زندگی‌تان را با طرح سؤال‌های مناسب بنویسید.

A large rectangular area with horizontal dotted lines for writing, framed by a decorative border. The border features floral and leaf motifs in teal and light blue. The top and bottom corners have larger floral designs, and the sides are decorated with a vertical line of small teal diamonds.

◆◆◆ هر گروه یکی از نوشته‌های گروه دیگر را انتخاب کند و بر اساس معیارهای زیر، آن را بررسی و نقد کند.

سرنجه‌های ارزیابی

- ◆ داشتن پیش‌نویس؛
- ◆ داشتن پاک‌نویس (رعایت نشانه‌های نگارشی، نداشتن غلط‌های املائی، توجه به درست‌نویسی و حاشیه‌گذاری)؛
- ◆ رعایت طبقه‌بندی ذهن و نوشته (آغاز، میانه، پایان)؛
- ◆ طرح‌ریزی نوشته با پرسش‌های مناسب؛
- ◆ شیوه خواندن.

نتیجه بررسی و داوری

.....

.....

.....

.....

.....

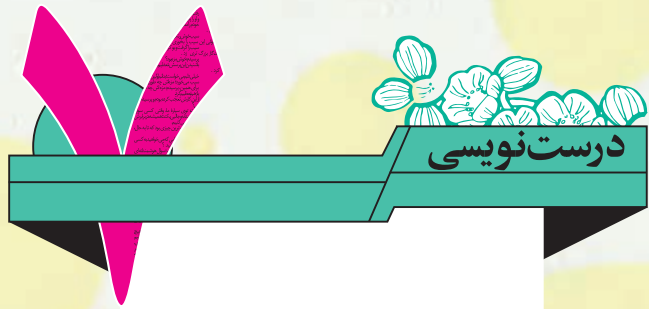
.....

.....

.....

.....

الف. نام نشان ماست، نام من فریدون است و دارم برای نام می نویسم.

ب. نام نشان ماست، نامه من فریدون است و دارم برای نام می نویسم.

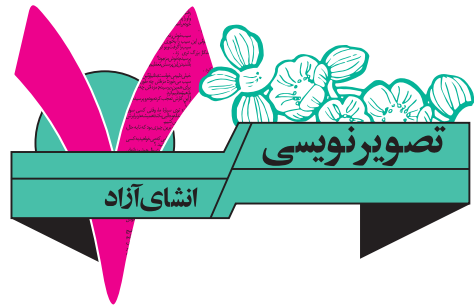
جمله الف درست است. به کارگیری نشانه «ه» در دومین جمله ردیف «ب» در کلمه «نامه» نادرست است. آن چه در این جمله، از این کلمه، تلفظ و شنیده می شود، صدای « - » است.

♦ جمله های زیر را ویرایش کنید:

♦ سوار از راه رسید؛ سواره بر اسب. او پیاده بود و ما سواره.

♦ کار جوهر انسان است. کاره من خواندن و نوشتن است؛ من همه کاره نیستم.

♦ تصویری را در ذهن خود ایجاد کنید. از قدرت تخیل خود بهره بگیرید و به جزئیات آن بیفزایید. هر وقت تصویر ذهنی شما کامل شد، نوشتن را آغاز کنید. جزئیات را به گونه‌ای بنویسید که با خواندن آن، تصویر ذهنی شما نشان داده شود.

A large rectangular area for writing, framed by a decorative border of blue flowers and leaves. The writing area contains horizontal dotted lines for text entry.

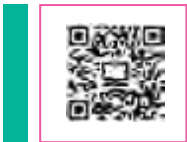
روش‌های نوشتن درباره

درس هشتم:

روش‌های نوشتن درباره موضوع‌های ذهنی

موضوع‌های ذهنی

و تأثیر راستگویی در زندگی فردی
 و اجتماعی چیست؟
 چرا و چگونه باید راستگویی را نهادینه کرد؟
 راستگویی چه تأثیرات مثبتی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات منفی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات اجتماعی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات فرهنگی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات اقتصادی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات سیاسی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات دینی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات اخلاقی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات علمی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات هنری دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات ورزشی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات تفریحی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات اجتماعی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات فرهنگی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات اقتصادی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات سیاسی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات دینی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات اخلاقی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات علمی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات هنری دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات ورزشی دارد؟
 راستگویی چه تأثیرات تفریحی دارد؟

روشی برای نوشتن درباره

موضوع‌های ذهنی

سفر پرماجرایی نوشتن تمامی نداشت. قطار کلاس نگارش، طبق نقشه، در ایستگاه‌های مختلف می‌ایستاد و دوباره به راه می‌افتاد. معلم خوش‌ذوق نگارش به دانش‌آموزان وعده داده بود که اگر این سفر زمینی را طبق نقشه و درست و دقیق ببینند، سفر آسمانی آن‌ها شروع می‌شود؛ یعنی ذهنشان به پرواز درمی‌آید و لذت نوشتن را بیشتر می‌چشند.

معلم انشا، این بار، درس را بی مقدمه آغاز کرد و گفت: «آموختیم که اگر دربارهٔ شخص و مکان و یا چیزی از این گونه، بخواهیم بنویسیم، بر پایهٔ همان گام‌های یادشده عمل می‌کنیم. اما آیا با روش طرح پرسش می‌توان دربارهٔ هر موضوعی نوشت؟»

در این درس، تلاش می‌کنیم به این پرسش پاسخ دهیم. پاسخ این پرسش، قطعاً منفی است. برای نوشتن دربارهٔ یک صفت یا مفهوم ذهنی مثل ایثار، پهلوانی، عشق، میهن‌دوستی، مهر مادری و راست‌گویی، پرسش‌ها گونه‌ای دیگر خواهد بود؛ مثلاً اگر بخواهیم دربارهٔ موضوع «راست‌گویی»، انشایی بنویسیم، نوع پرسش‌های طرح‌شده این گونه خواهد بود:

- کلمهٔ راست‌گویی به چه معناست؟
- نقش و تأثیر راست‌گویی در زندگی فردی و اجتماعی چیست؟

- افراد راست گو چگونه آدم‌هایی هستند؟
 - اگر راست‌گویی در جامعه رواج نداشته باشد، چه مشکلاتی به وجود می‌آید؟
 - چه صفت‌هایی با صفت راست‌گویی متضاد هستند؟
 - برای رشد و رواج راست‌گویی در جامعه، چه باید کرد؟
- پاسخ به این پرسش‌ها، در حقیقت، گام‌هایی است که ما را به سمت کامل کردن نوشته پیش می‌برد. بهره‌گیری از این چارچوب برای نوشتن به ذهن ما کمک می‌کند که راحت‌تر فکر کنیم و آسان‌تر بنویسیم.

♦ متن زیر پاسخی به پرسش‌های بالاست:

«راستی و راست‌گویی یکی از صفت‌های پسندیده انسان است. واژه راست‌گویی کلمه‌ای است که از دو بخش «راست» و «گویی» تشکیل شده است. بخش نخست این کلمه به معنای درست، سالم و صحیح است؛ بخش دوم از ریشه «گو» و «گفتن» است. بنابراین، راست‌گویی یعنی گفتن حرف راست و درست، درست‌گویی، کلمات و مفاهیم صحیح را بر زبان آوردن و از نادرستی و دروغ، پرهیز کردن.

کسی که سالم زندگی کند و در رفتار و گفتار با مردم جامعه پیرامون خود، راست‌گویی و صداقت را پیشه خود سازد همواره در کارهای خود موفق و مورد اعتماد مردم است و همه آرزو می‌کنند با چنین کسی دوست باشند. به همین سبب، این فرد، به طور طبیعی، سرمشق دیگران می‌شود و دوستان بسیاری پیدا می‌کند و هرگز در سختی‌ها و دشواری‌ها تنها نیست.

اگر در جامعه‌ای، بیشتر مردم راست‌گویی را پیشه کنند، همدلی، اتحاد، پیشرفت و سربلندی در آن جامعه ایجاد می‌شود. در چنین اجتماعی، روحیه احترام گذاشتن، محبت، کمک و همراهی در شادی و غم رشد می‌کند؛ مثلاً در یک کلاس، اگر همه ما دوستانی همدل و مهربان با هم باشیم و راست‌گویی را سرمشق خود قرار دهیم، هم در یادگیری درس یاور همدیگر خواهیم بود و پیشرفت بهتری خواهیم داشت و هم هیچ‌گاه احساس تنهایی نخواهیم کرد. افرادی که راست‌گویی و صداقت را سرمشق خود قرار می‌دهند و همیشه کارهای خوب می‌کنند مورد احترام دیگران هستند و چون دروغی بر زبان نمی‌آورند، نگران این هم نیستند که نکنند روزی دروغشان آشکار شود؛ به همین دلیل، راست‌گویان همیشه آرامش دارند و خدا را برای این لطف، شکر می‌کنند.

حال اگر راستی و درستی، در بین مردم، کم‌رنگ شود و دروغ‌گویی جای راست‌گویی را بگیرد، دوستی‌ها و مهربانی میان مردم به دشمنی و کینه‌جویی تبدیل می‌شود، شیرینی و

خوشی‌های زندگی به تلخی و ناگواری دگرگون می‌شود و همه از یکدیگر فرار می‌کنند. جامعه‌ای که گرفتار دروغ و کج‌رفتاری شده بیمار است و نمی‌تواند بزرگ شود و پیشرفت کند و حتی در برابر دشمنان هم توان دفاع از خود را ندارد. برای این که راست‌گویی در جامعه پرورش یابد و رشد کند و ناراستی، دروغ و نیرنگ از بین برود، باید راست‌گویان و راست‌کرداران جامعه را شناسایی کنیم، رفتار آنان را سرمشق خودمان بسازیم و به آنان احترام بگذاریم و از نیکی‌های این افراد و تأثیر رفتار نیکوی آنان، برای دیگران سخن بگوییم تا راست‌گویی و راست‌گویان الگوی جامعه ما قرار گیرند.»

◆ چند راهکار مناسب برای بهره‌گیری از این شیوه در طرح پرسش‌ها

ویژگی پرسش‌ها

- فقط به اصل موضوع بپردازند.
- بر پایه ساختمان نوشته (رعایت موضوع، بخش آغازین، بخش میانی و بخش پایانی) چیده شوند.
- همه جنبه‌های موضوع را دربرگیرند.

◆ چند راهکار مناسب برای بهره‌گیری از این شیوه در ارائه پاسخ‌ها

ویژگی پاسخ‌ها

- فقط در جواب موضوع اصلی باشند.
- بر پایه نظم منطقی و رعایت ساختار نوشته تنظیم شوند.
- نتیجه مطالعه و تحقیق باشند.
- با نمونه و مثال از رفتارها و گفتارها همراه باشند.
- پاسخ‌ها کوتاه و گویا نوشته شوند.

♦ ابتدا موضوعی، برای متن زیر تعیین کنید، سپس برای هر بخش، پرسش‌هایی مناسب، طرح کنید.

شجاعت این است که انسان. در موقع لزوم، در برابر حوادث و مخاطرات و رنج‌ها و مشقت‌ها ایستادگی کند. شجاعت، نترسیدن نیست. مثلاً آن کس که با کمال بی‌پروایی، در کوچه و خیابان، مرتکب حرکات شرم‌آور می‌شود شجاع خوانده نمی‌شود.

شجاع کسی است که از مرگ و خطر و عواقب کارهای بد بترسد؛ ولی در موقع ترس، خود را نبازد و دست‌وپای خود را گم نکند. فرماندهی که در زیر آتش توپ‌خانه دشمن بر جان خود می‌ترسد، با وجود آن، تاب می‌آورد و وظیفه خود را انجام می‌دهد، فردی شجاع است. حتی زمانی که، با زبردستی و مهارت، عقب‌نشینی می‌کند، شجاع است. وقتی باید او را ترسو خواند که در مقابل دشمن، عقل خود را از ترس گم کند و به کاری دست بزند که به زیان لشکریانش تمام شود.

شجاعت فقط شجاع بودن در میدان جنگ نیست. یکی از شجاعت‌ها شجاعت اخلاقی است. شجاعت اخلاقی آن است که انسان نظر و عقیده درست خود را، با جرئت، بیان کند و در بیان حقیقت، از هیچ چیز و هیچ کس هراس نداشته باشد.

شجاعت یکی از خصلت‌های نیکوی انسان است. شجاعت به انسان نیرو، اعتماد و دلیری می‌بخشد. جامعه‌ای که افراد آن شجاع باشند هرگز در برابر دشمنان، تسلیم زور و ستم نمی‌شوند و از حق خود به خوبی دفاع می‌کنند.

♦ احمد بهمنیار، فارسی اول راهنمایی، ۱۳۷۲، با کاهش و تغییر

♦ پرسش‌ها

- ؟.....♦
- ؟.....♦
- ؟.....♦
- ؟.....♦

♦♦ برای موضوع «فداکاری»، پرسش‌هایی طرح کنید و بر اساس آن، متنی بنویسید.

پرسش‌ها

.....

.....

.....

.....

پاسخ‌ها (نوشته شما)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

◆◆◆ هر گروه یکی از نوشته‌های پرسش قبل گروه دیگر را انتخاب و بر اساس معیارهای زیر، آن را بررسی و نقد کند.

سنگه‌های ارزیابی

- ◆ داشتن پیش‌نویس؛
- ◆ داشتن پاک‌نویس (رعایت نشانه‌های نگارشی، نداشتن غلط‌املائی، توجه به درست‌نویسی و حاشیه‌گذاری)؛
- ◆ رعایت طبقه‌بندی ذهن و نوشته (آغاز، میانه، پایان)؛
- ◆ طرح‌ریزی نوشته با پرسش‌های مناسب؛
- ◆ شیوه خواندن.

نتیجه بررسی و داوری

الف. مادر و مادر بزرگم به زیارت امام رضا علیه السلام رفتند.

ب. مادر و مادر بزرگم به زیارت امام رضا علیه السلام رفتن.

جمله الف درست است. می‌دانیم که «مصدر» با «فعل» تفاوت دارد. فعل ویژگی شخص، شمار و زمان را بیان می‌کند و معمولاً در پایان جمله‌ها قرار می‌گیرد؛ اما مصدر این ویژگی‌ها را ندارد.

♦ جمله‌های زیر را ویرایش کنید:

♦ گفتن و نوشتن جدا از هم نیستن.

.....

♦ آن‌ها هم برای خودشان عقیده‌هایی داشتن.

.....

حکایت نگاری

♦ حکایت زیر را به نشر ساده امروزی بازنویسی کنید.

حکایت

شخصی شتر گم کرد؛ سوگند خورد که اگر شتر را پیدا کند، آن را به یک درم بفروشد. چون شتر را یافت، از سوگند خود پشیمان شد. برای آن که سوگند خود را نشکند، گربه ای در کردن شتر آویخت و بانگ زد که: «چه کسی می خرد؟» شتری را به یک درم و گربه ای را به صد درم؟ اما هر دو را با هم می فروشم.»

شخصی آن جا بود؛ گفت: «این شتر ارزان بود؛ اگر این قلاده را در کردن نداشت.»

عمید زاکانی

بازنویسی

نیایش

ای در میان جانم و جان از تو بی خبر
نقش تو در خیال و خیال از تو بی نصیب
از تو خبر به نام و نشان است خلق را
شرح و بیان تو چه کنم؟ زآن که تا ابد

از تو جهان پُر است و جهان از تو بی خبر
نام تو بر زبان و زبان از تو بی خبر
و آن گه همه، به نام و نشان، از تو بی خبر
شرح از تو عاجز است و بیان از تو بی خبر!

♦ دیوان عطار نیشابوری

خداوندا، دل ما را، به انوار معرفت، روشن دار.
الهی، آن چه دوستان در حق ما می خواهند و گمان می برند، ما را عالی تر و بهتر
از آن گردان. پروردگارا، آن دعایی که واجب است و آغاز و پایان سخن، جز به آن
دعا، شایسته نیست، دعای پدر و مادر است که رشد دهنده این نهال وجود من هستند،
خدایا، ایشان را در پناه لطف خود آسوده دار؛ همچنان که آنان مرا در زیر پر و بال
تربیت خود پروردند.

مَلِکَا، در این لحظه و در این ساعت، صلوات به روان پاک سید المرسلین، چراغ
آسمان و زمین، محمد رسول الله ﷺ، در رسان.

♦ مجالس سَبْعَه، مولانا جلال الدین محمد

ارزش‌یابی این درس در دو بخش صورت می‌گیرد:

الف. ارزش‌یابی فرایندی (مستمر)

ب. ارزش‌یابی پایانی

♦ الف. ارزش‌یابی فرایندی (مستمر)، (۲۰ نمره)

ارزش‌یابی فرایندی ارزش‌یابی عملکردی است که هم‌زمان با پیشرفت فرایند «یاددهی - یادگیری» و دقیقاً مبتنی بر آموزه‌های کتاب درسی صورت می‌گیرد؛ یعنی معلم پس از آموزش درس و به محض ورود به فعالیت‌های نگارشی، ارزش‌یابی را آغاز می‌کند.

ارزش‌یابی فرایندی در دو بخش و مبتنی بر موارد زیر است:

۱. مهارت نوشتن (۱۸ نمره)

♦ **بازشناسی (تشخیصی)،** (تمرین شماره ۱ هر درس):

این تمرین‌ها در پی سنجش و تقویت توانایی بازشناسی دانش‌آموزان است.

♦ **آفرینش (تولیدی)،** (تمرین شماره ۲ هر درس): هدف

آموزشی این تمرین‌ها، تقویت مهارت نوشتن بر اساس آموزه‌های هر درس است.

- ◆ **داوری (تحلیلی):** (تمرین شماره ۳ هر درس): هدف این تمرین‌ها پرورش مهارت نقد و تحلیل نوشته‌ها، براساس سنجه‌های کتاب است.
- ◆ **تصویرنویسی (انشای آزاد):** تصویرنویسی با هدف بالابردن دقت در نگاه و درک عناصر بصری و در نهایت، تقویت مهارت نوشتن طراحی شده است.
- ◆ **بازنویسی حکایت:** در بازنویسی حکایت، تأکید بر ساده‌نویسی یا بازنویسی به زبان ساده است.
- ◆ **گسترش مثل:** در این بخش، بازآفرینی، گسترش دادن و افزودن شاخ و برگ به اصل مثل مورد تأکید است.
- ◆ **درست‌نویسی:** درست‌نویسی‌ها با هدف آموزش هنجارهای نوشتن و آشنایی با کاربرد درست واژگان نوشتار معیار، در ساختار کتاب، گنجانده شده‌اند.

◆ **یادآوری:** هیچ یک از این عناصر و فعالیت‌ها، به‌تنهایی، موضوع آموزش و ارزش‌یابی نیستند، بلکه همه در خدمت تقویت توانایی نوشتن هستند. بنابراین، پیشرفت دانش‌آموزان در مهارت نوشتن، هدف اصلی است.

۲. مهارت خواندن (۲ نمره)

در این بخش، به دلیل پیوستگی مهارت‌های زبانی، مهارت خواندن متن تولیدی از سوی دانش‌آموزان ارزش‌یابی خواهد شد؛ یعنی لازم است هر دانش‌آموز توانایی خوانش صحیح نوشته خود را با رعایت مهارت‌های خوانداری (تکیه، لحن، کش‌های آوایی و ...) داشته باشد.

♦ ب. ارزش‌یابی پایانی (۲۰ نمره)

بر پایه رویکرد اصلی این برنامه که «آموزش مهارت‌های نوشتاری» است، همه عناصر سازه‌ای و محتوایی کتاب به دنبال پرورش «مهارت نوشتن» هستند؛ بنابراین، تمام آموزه‌های درس، فعالیت‌های نگارشی، تصویرنویسی یا انشای آزاد، بازنویسی حکایت و گسترش مثل، نهایتاً باید به تولید متنی مناسب بینجامد که کم‌وبیش همه نتایج آزمون فرایندی را دربرگیرد؛ این نتایج در هر نوبت و در قالب آزمون پایانی ارزش‌یابی می‌شود. در ارزش‌یابی پایانی، چند موضوع تعیین می‌شود تا دانش‌آموز یک موضوع را برگزیند و درباره آن، متنی بنویسد. نوشته دانش‌آموز، بر پایه سنجه‌های صفحه بعد، ارزش‌یابی می‌شود.

شیوه‌نامه ارزش‌یابی پایانی «نگارش» پایه هفتم

موضوع	سنجه‌های ارزش‌یابی	نمره
۱. بازشناسی	توانایی بازشناسی آموزه‌های درس	۱
۲. تولید متن (آفرینش)	الف. ساختار بیرونی (بند آغازین، بند میانی و بند پایانی) ب. ساختار زبانی (سادگی، روانی و کوتاهی جمله‌ها)	۱/۵ ۱/۵
	الف. خوش‌آغازی (جذابیت و گیرایی، نشان دادن نمای کلی از محتوای نوشته) ب. پرورش موضوع ♦ شیوه بیان نوشته (بیان ساده و صمیمی، بیان احساس متناسب با موضوع) ♦ سیر منطقی نوشته (پرداختن به جنبه‌های مختلف موضوع، انسجام نوشته) ♦ فکر و نگاه نو (نگاه به موضوع از زاویه‌ای متفاوت)	۲ ۳ ۳ ۳
	پ. خوش‌فرجامی (جمع‌بندی مطالب، تأثیرگذاری و تفکربرانگیز بودن)	۲
	الف. نشانه‌های نگارشی (نشانه‌گذاری به تناسب آموخته‌ها و نیازهای متن) ب. املا و واژگان (نداشتن غلط‌املائی) پ. پاکیزه‌نویسی (حاشیه‌گذاری و حسن سلیقه)	۱ ۱ ۱
	هنجارهای نگارشی	
	جمع	۲۰

نمره نهایی: میانگین ارزشیابی فرایندی (مستمر) و ارزشیابی پایانی است.
($20 + 20 = 40 \rightarrow 40 \div 2 = 20$) .

در صورت برخورداری نوشته از فضای خلاقانه و نگاه نو، می‌توان از برخی کاستی‌های ظاهری و کم‌اهمیت، مانند خط‌خوردگی‌ها، چشم‌پوشی کرد.

کتاب‌نامه

- ♦ بهارستان، نورالدین عبدالرحمان جامی، تهران: اهل قلم، ۱۳۸۲.
- ♦ دیوان عطار نیشابوری، به اهتمام و تصحیح تقی تفضلی، تهران: علمی و فرهنگی، ۱۳۸۰.
- ♦ روضه خُلد، مجد خوافی، به کوشش محمود فرخ، تهران: دانشگاه تهران، چاپ دوم، ۱۳۸۷.
- ♦ بصیر (زندگی‌نامه حاج حسین بصیر)، علی اکبر خاوری‌نژاد، تهران: بنیاد حفظ آثار (کنگره بزرگداشت سرداران)، چاپ اول، ۱۳۸۹.
- ♦ سلام، کسی این‌جا نیست؟، یاستین گورد، ترجمه مهرداد بازیاری، تهران: هرمس، ۱۳۷۷.
- ♦ فارسی و دستور، حسن انوری، حسن احمدی‌گیوی، سال اول راهنمایی، ۱۳۷۲.
- ♦ کلیات عبید زاکانی، با مقدمه عباس اقبال آشتیانی، تهران: پیک فرهنگ، ۱۳۷۶.
- ♦ گلستان سعدی، به کوشش محمدعلی فروغی، تهران: ققنوس، چاپ ششم، ۱۳۷۶.
- ♦ ماتیلدا، رولد دال، ترجمه پروین علی‌پور، تهران: افق، چاپ ششم، ۱۳۹۱.
- ♦ مجالس سبعه، مولانا، تصحیح توفیق هـ. سبحانی، تهران: کیهان، ۱۳۶۵.
- ♦ مجله انشا و نویسندگی، ش ۴۲، سال ۱۳۹۳.
- ♦ مهمان‌هایی با کفش‌های لنگه‌به‌لنگه، محمد دهریزی و اسماعیل‌الله‌دادی، تهران: سوره مهر، ۱۳۹۴.
- ♦ می‌خواهم بنویسم، از جمله تا پاراگراف، ویدا رحیمی‌نژاد و معصومه نجفی‌پازکی، تهران: رهنما، ۱۳۸۹.

♦ **College writing** (From Paragraph to Essay), Dorothy E. Zemach & Lisa A. Rumisek, Macmillan, 2007.

♦ **Paragraph Development**, Martin L. Arnaudet & Mary Ellen Barrett, 2nd Edition, Prentice-Hall, 1990.

پایان